

HOLOKAUSTO TARPTAUTINEI DIENAI

sausio -27 d.

LR Prezidentui *Gitanui Nausėdai*, LR Užsienio reikalų ministrui *Kęstučiui Budriui*, LR Švietimo. mokslo ir sporto ministrei *Ramintai Popovienei*, LR Seimo komitetams: Užsienio reikalų, Žmogaus teisių, Švietimo ir mokslo, Kultūros, o taip pat Laisvės kovų ir valstybės istorinės atminties bei Jaunimo ir Sporto reikalų komisijoms, Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos centro (toliau LGGRTC-o, arba Centro) naujai sudarytai Tarybai bei to kolektyvo istorikams, Viešųjų objektų atitikčių .. ilgo pavadinimo Komisijai bei į ją deleguojančioms organizacijoms, Mokslų akademijos prezidentui akademikui *Jurui Baniui*, Akademinės etikos kontrolierei Redai Cimperman, ... Gaono .., IX-to forto, Dingusio šetlo ir kitiems muziejams, visų Lietuvos universitetų Istorijos katedroms, habilituotam istorijos mokslų daktarui ... Eidintui, knygos „*Holokaustas Lietuvoje 1941-1944*“ pristatymo organizatoriams, Lietuvos Žydų bendruomenei, Lietuvos žmogaus teisių koordinacinio centro (toliau LŽTKC) pirmininkui Vytautui Budnikui ir kitoms organizacijoms, susijusioms su skaudžios Holokausto kokybiško tyrimo problemomis

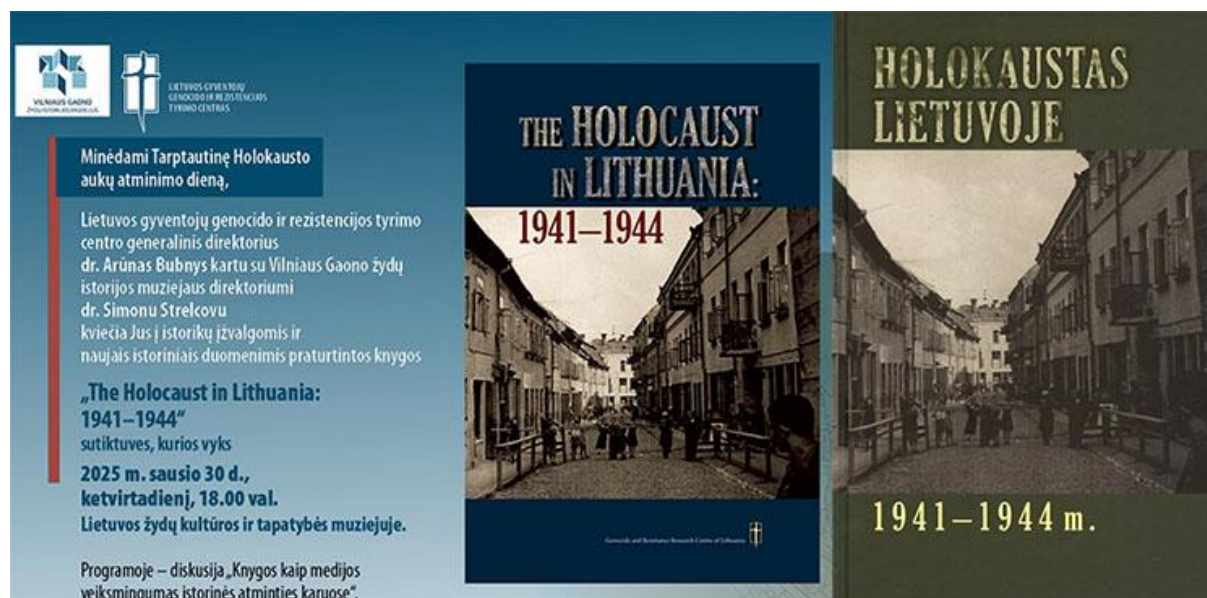
kraštotyrininko Vytenio Aleksandraičio,
dabar per 3,5 metų archyvuose
ištyrusio Juozo Krikštonio biografiją,
ir todėl; kaip buvusio Jonavoje Sąjūdžio tarybos nario,
per Sausio ir Rugpjūčio pučo įvykius,
kvietusio jonaviečius ginti Seimą,
dabar kviečiančio ginti apšmeižtą Juozą Krikštonį,

P A S I Ū L Y M A S

atkreipti dėmesį į kai kuriuos buvusius labai nekokybiškus tyrimus, galinčius net dabar niekinti Lietuvą tarptautiniu mastu, nes kai kur tyrimai atliekami, pažeidžiant kolektyvinius tyrinėjimo metodus, o taip pat nedemokratiškai - nebendraujant su kraštotyrininkais ir ignoruojant jų užfiksuotus faktus. Visą tai gali atsispindėti š. m. sausio 30 d. pristatomoje anglų kalba „*Holokaustas Lietuvoje 1941-1944*“ knygoje, jeigu joje bus nekokybiško Baltarusijoje Holokausto nagrinėjimo skyrius, kuris yra lietuviškajame tos knygos variante.

Minėtos knygos pristatymas vyks ryt-poryt.: **sausio 30 d. (ketvirtadienį) 18 val. Lietuvos žydų kultūros ir tapatybės muziejuje (Pylimo g.. 4A, Vilnius, 01117 Google Maps). Jame Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras (toliau LGGRTC-as arba Centras) pristatys svarbią knygą „Holokaustas Lietuvoje 1941–1944“, kuri, tikėtina, prilygs 2011 m. išleistai dr. Arūno Bubnio sudarytai knygai.**

Dr. *Arūno Bubnio* sudarytoji knyga, išleista 2011 m., yra svarbus istorinės atminties darbas, skirtas Holokausto Lietuvoje tyrimams. Šioje knygoje nagrinėjama nacistinės okupacijos metu vykdyta Lietuvos žydų žudynių istorija, remiamasi įvairiais dokumentais, liudijimais ir istoriniais šaltiniais. Knygoje siekiama atskleisti genocido mastą, struktūrą, įvykdytus nusikaltimus ir atsakomybę, taip pat analizuojamas lietuvių dalyvavimas Holokauste.

1 pav.: numatomos naujos knygos anglų kalba pristatymo skelbimo fragmento ir lietuviško knygos varianto diptikas (koliažo iš 2-jų nuotraukų fotografinis terminas), kuris leidžia manyti, kad anglų kalba kaip nauja knyga gali būti kaip vertimas identiškai lietuviškai knygai, gal, tik su papildymais, kaip buvo skelbta, o ne su pataisymais?

Kaip atrodoys 1 pav matoma naujoji-pristatomoji knyga, - nėra žinoma. Buvo skelbta, jog bus tik papildymai. Todėl dėl tos į anglų kalbą išverstos knygos turėtų kilti didelis neramumas, nes lietuviškoje knygos skyrelyje apie Holokaustą Baltarusijoje yra didžiausi

absurdai, ignoruojantys logiką ir sveiką protą „lyginimuose ir išvadose“, iš karto krentančiose į akis, lyginant panašius aukų plikus skaičius, bet visiškai skirtingų sričių, tarpusavyje negalinčius būt susijusiais. Yra ir dar baisesnių absurdo toje lietuviškoje knygoje, pagal kurią galimai dabar angliškas vertimas gali būti padarytas? Tie absurdoi yra, kaip Civilių su Karo belaisviais ir Minsko miesto su jo užmiesčiu painiojimais, čia žemiau prie 23-io paveikslėlio parodytais. Tuo labiau, kad tos lietuviškos knygos apie Baltarusijoje žudynes skyrelis, kurios autoriumi yra LGGRTC-o istorikas *Alfredas Rukšėnas*, „papuoštas“ ir grubiausiomis geografinėmis klaidomis, dar net daug kartų kartojamomis ir tos klaidos dar nuplagijuotos (aklai nurašytos) į dr. A. Bubnio 2017 m. išleistą knygą apie lietuviškuosius savisaugos batalionus.

Dar baisiau yra tai, kad dėl tų geografinių supainiojimų ir liudininkų tardymo protokolų ignoravimo - SUPAINIOTOS MASINĖS KARO BELAISVIŲ ŽUDYNIŲ VIETOS, - JOS NUKIŠTOS Į PRIEŠINGĄ Minsko PUSĘ. **Klaida padaryta todėl, kad ignoruoti "J" S. Rutkausko liudijimai, apie kuriuos A. Rukšėnas grubiai meluoja-fantazuoja. Įdomu, kas jam uždraudė atsiversti to liudininko dokumentus ir į juos pažiūrėti?** Todėl pasityčiota iš masinių žudynių Petruškevičių vienkiemyje, kur civilių aukos nuo 25 iki 54 tūkstančių gali būti, o A. Rukšėnas į tą vietą kemša karo belaisvių aukas, kai kraupiausios karo belaisvių ekshumacijos atliekamos, būtent ten, kur nurodė minėtas liudininkas. **Lygiai tas pat gavosi ir su J. Krikštaponiu, kai į pateiktus dokumentus taip pat nepažvelgta.** Be to, yra didelė tikimybė, kad Holokausto ar civilių aukos galėjo būti paverstos į „karo belaisvių“ aukas, nes 1944 m. liepos komisijos skubėjo Niurnbergo procesui, apie ką pastebėjo Minsko kraštotyrininkas Oleg-as Usačiov-as. Juk Niurnbergo procesas atmetė Sovietų Sąjungos „kaltinimus“ Vokietijai dėl Katynėje Lenkijos kariuomenės sušaudymo ..

Dabar tos kraupiausios ekshumacijos; po kelis tūkstančius sušaudytųjų griaučių jau treči metai, kaip tyrinėjamos kiekvienoje duobėje, atidengiamose Uruče vietovės pušyne (apie jas pabaigoje pristatau.)

Tuo labiau, kad suvokti autoriaus klaidas knygoje, net nereikia važiuoti į Vilniuje esantį Ypatingąjį (LYA) archyvą, nes skaitytojui užtenka atsiversti Minsko detalų žemėlapi ir pradėti abejoti, jog „ant žmonių kaulų miestas“ naujas ne labai galėtų būti - statybų eigoje kaulai būtų išversti.

Jeigu visą tai pažodžiui A. Rukšėno bus išversta į anglų kalbą, tai jokių būdu į pasaulį negalima siųsti šios knygos dar ir todėl, kad **AUTORIUS NEMOKA ATSKIRTI TARDYMO PROTOKOLŲ NUO APKLAUSŲ PROTOKOLŲ**, apklausas pavadinęs „tardymais“, kai **TARDOMI TIK ĮTARIAMIEJI IR BAUSMES ATLIEKANTYS, O BAUSMES ATLIKĘ LIUDININKAI TARDOMI NEGALI BŪTI. Tuo labiau NEGALI TARDYTI LIUDININKŲ IR UŽSIENIO TEISININKAI**, juo labiau iš kapitalistinių šalių. Be to, protokolai didžiosiomis raidėmis įvardinti, todėl įtarti A. Rukšėną, neva, nemokančio skaityti ir nepažįstančio raidžių - tokios nesąmonės būti negali. Todėl vienintelis paaiškinimas, kad **AUTORIUS, PATEIKĘS DOKUMENTUS, JŲ NEBUVO NET AKYSE NEI MATĖS NEI ATSIVERTĖS**. Tai įrodo ir kiti požymiai, kurie čia bus dėstomi. O visą tai **logiškai**

mąstantys užsienio skaitytojai gali susidaryti apie Lietuvos tyrinėtojų teisinio išprusimo stoka ir istorikų rengimo doktorantūros teisinių pagrindų labai žemo lygio pedagogiką. Juolab, istorikams Kriminalistikos pagrindus buvo dėstęs habil. mokslų daktaras a. a. *Samuelis Kuklianskis*. Jo paskutinytis; jau Nepriklausomybės laikais mokslinis darbas vadinosi APKLAUSŲ TAKTIKA, TEORIJA IR PRAKTIKA, dėl kurio jau skambinau jo dukrai Fainai, jai pasakydamas, kad labai reiktų šių žinių, kad normaliai studijuoti tardytojų surašytus protokolus.

Todėl privalu sausio 30 dieną ne knygos „pristatymą“, bet, pirmiau, jos aptarimą surengti. Galiu ir dokumentų skaidres pademonstruoti, kurias čia žemiau rodau.

Todėl šiuo laišku įspėju net Prezidentą, URM ministrą ir ..., nes jie gali turėti problemų, jei ši knyga nepataisyta-neperspausdinta bus platinama pasaulyje, klaidindama kitų šalių skaitytojus ir niekindama skaudžiausių įvykių lietuvišką „tyrimo metodiką“, negerbiant aukas ir „tiriant“ bet kaip.

Pamenu, kai rašytojas, diplomatas, VU profesorius ir habil. m. d. *Alfonsas Eidintas* Jonavoje pristatinėjo savo knygą, tai jis į mano klausymą atsakė, kad „savo tyrimuose istorikų kolektyvas, tokio, kaip LGGRTC-o - apsirikinėti negali“.

Tačiau, kai pradėjau aiškintis su vienu istoriku, žiniasklaidoje reikalaujančiu Ukmergėje pašalinti Juozui Krikštaponiui skirtą atminimo akmenį, jis negalėjo nieko atsakyti, kokiais „argumentais“ remiasi, atsakydamas jog tiki, ką minėtas A. Rukšėnas teigia. Tą patį TIKĖJIMĄ A. Rukšėnui man pareiškė ir buvusi LGGRTC-o gen. direktorė *Terėsė-Birutė Burauskaitė*. Panašu, jog ISTORIJA TAMPA TIKĖJIMU-RELIGIJA, O NE MOKSLU, kai čia aukščiau pateikiau nuo A. Rukšėno dr. A. Bubnio NUSIRAŠINĖJIMO, t. y. - plagijavimo pavyzdį, dar čia dėstyme pateiktą, net visai nepatikrinus istorinių šaltinių, ar jie teisingai cituojami ir nurašant-skleidžiant elementarų melą. O istorikų „kolektyvas“ kaip ir nemato, nes kiekvienas užsikniaubęs į savo tyrimų temą. Ar ne todėl dabar LGGRTC-ui tik ką sukurta priežiūros Taryba, kai Centro darbuose atsiranda tokie absurdoi?

Tik, kažgi, ar gali būti „moksliška“, kai tyrimams nėra net oponentų, ir kai net tų tyrimų demokratiškumas pažeidžiamas, ignoruojant ne tik kraštotyrininkų parodymus, bet ignoruojamas net internetas - ypatingai ignoruoja jį LRT „tyrimų?“ skyriaus vedėja *Indrė Makaraitytė*, teigusi, jog, neva, J. Krikštaponis net „Lietuvoje žudė“, kai iš tikro po Laikinosios vyriausybės (LLV) išvaikymo žydų į Vilijampolės getą trėmime 2-ajai kuopai vadovauja jau ne J. Krikštaponis, nors tik, tik jis buvo tapęs kuopos vadu. Juk internete yra aiškios žinios, jog Pirmojo Lietuvos Prezidento A. Smetonos sūnėnas (2 pav.) nacių buvo kalinamas Kauno kalėjime.

Todėl apie J. Krikštaponį LR Prezidentui ir ... jau rašiau ne kartą visą seriją laiškų, kai vykdžiau tyrinėjimus - nuolat informuodavau, ką atrasdavau archyvuose. Todėl ir Mokslų akademiją (toliau MA) informuoju, nes joje numatyta koordinacija Humanitarinių mokslų, nežiūrint to, kad LGGRTC-as ir Lietuvos istorijos institutas [toliau LII(Lii), arba Institutas] savarankiški ir nuo MA nepavaldūs. Bet, manyčiau, kad kolegos ir, ypač, Akademinės etikos kontrolierei, gal, reikia žinoti, jog tokie „tyrimų metodai“ gali tapti nekoku „pavyzdžiu“ Akademiniam jaunimui?

Negi niekam iš LRT „negalima“ pažiūrėti į internetą ir pamatyti galimai šmeižiamojo kalnimo nacių kalėjime faktą? Kodėl žurnalistai istorikų „negali“ paklausti dėl kalnimo laikotarpio? Negi negalima paspėlioti kalnimo laiką pagal mokyklinį istorijos vadovėlį?

Kada labiausiai Lietuvos visuomenė galėjo būti šokiruota nuo prasidėjusio Holokausto? Ar ne to šoko ekstazės Ukmergės restorane skrenda naciš su visa kėde, numestas J. Krikštaponio? O, **gal, tas naciš, nuskrideris su visa kėde, ir buvo Ukmergėje Holokausto vykdytojas?** Be to, to NACIO NUMETIKAS buvo pats geriausias Lietuvoje metikas-lengvaatletis, toliausiai Lietuvoje skraidinęs ir diską, ir rutulį bei neblogai ietį mėtęs, o taip pat šokinėjęs su kartimi į aukštį. Kodėl tą faktą Centru ir A. Rukšėnui reikėjo slėpti nuo Lietuvos gyventojų? Kodėl reikėjo nuslėpti ir J. Krikštaponio nebaigtą teisinį-universitetinį išsilavinimą? Juk, jei teisę mokėsi, tai, gal, galėjo žinoti, kas už nacio numetimą gali grėsti? Tuo labiau, kad šalia restorano ir GESTAP-as čia pat buvo, o J. Krikštaponis kaip savo dėdės; „*Pirmojo Lietuvos Prezidento Karo mokyklos*“ (taip ji vadinosi) pedagoginis darbuotojas kariūnų buvo charakterizuojamas kaip ramaus būdo ir tėvišku.

Taigi, ramaus būdo ir teisinio išsilavinimo faktai su nacio numetimo faktu ar ne byloja kritinės ribos peržengimą, prasidėjus Holokaustui?

Negi Holokausto aukoms „bus lengviau“, jeigu jo "vykdymu" bus kaltinami bet kas, bus kaltinami, toks, kaip čia 2 pav. matomas nacių nekentėjas - nuo jų nukentėjęs? Juolab, kad po kalėjimo jis „*visą vokiečių okupacijos laikotarpį nuo vokiečių slapstėsi*“ - taip parašyta Priedo 10 psl., skirto PA-2 sprendimui, šalinti Atminimą šiam nacio numetikui. Tai ką primena tokia kolizija? Juolab, per 10 metų kartu su žydų bendruomenės klubo „Makabi“ nariais J. Krikštaponis sportavo - Lietuvos čempionatuose (pirmenybėse) kartu rungtyniavo.

Dar svarbiau, jog Lietuvos archyvuose „Baltarusijoje J. Krikštaponio nei kvapo“ dokumentų VISUMA nerodo, kai juose paaiškėjo, jog A. Rukšėnas jų nei mažiausios dalies nė nematė, ką mes - kraštotyrininkai aptikome archyvuose. Todėl Lietuvos žmogaus teisių koordinacinis centras tinklalapyje POZICIJA pradėjo istorinės atminties ciklą, kuris prasidėjo nuo J. Krikštaponio problemos nagrinėjimo vieno teisininko, istoriko-politologo ir net kelių kraštotyrininkų atlikto kolektyviniu tyrimo apibendrinimu su konceptualių pačių trumpiausiu; tik apie 15-os psl. apimties straipsniu, suskirstytu iš kelių skyrių bei dviejų dalių, kurį tinklalapis Pozicija pavadino ISTORIJS KLASTOTĖS IR JOS GALIMI KLASTOTOJAI, o to mano apibendrinančiojo straipsnio I-os dalies pirmąjį skyrių pavadinau: „I. Suklastotos Juozo Krikštaponio biografijos pagrindinė priežastis: "tyrimuose" ignoruotas holizmas, iki galo neperskaityti dokumentai, arba daugelis jų visai neskaityti". Visą tai dokumentais įrodau. Tik išpėju, kad tos I-os dalies pabaigoje dėl laikinų techninių kliūčių neapsigaukite neteisingu užrašu „Bus tęsinys“, nes jis jau yra ir į to straipsnio II-ąją dalį

2 pav.: Restauruotas Juozo Krikštaponio portretas - restauravimo autorius fotodailininkas Juozas Valiušaitis. Galima pasididinti ir iš labai RAIŠKAUS PORTRETO pastudijuoti net akių struktūrą.

galima pateikti tik per ČIA . Kiek trumpesniame variante tą mano sudarytą straipsnį su 25-ių pastabų bei nuorodų į dokumentų gausą turėtų pateikti ir mūsų šalies Laisvės kovotųjų sąjunga.

Bet dėl J. Krikštonio biografijos suklaidojimo įrodymas yra kaip tik lietuviškos **Holokausto Lietuvoje** knygos A. Rukšėno skyrelyje, kuri tik šiais metais atradau skyrelyje „Rudenskas ir jo apylinkės, Sergejevičiai“ 432 psl.. Tame puslapyje rašoma, kaip matome 4 pav, kad, neva, „Apie 15 2-osios Kp (kuopos - mano pastaba) karių atsisakė šaudyti, ir jiems ...“, bet apie tai nei pastabose pateiktų liudininkų paaiškinimuose tokio „fakto?“ nėra, - mums kraštotyrininkams nepavyko aptikti, išskyrus paties nepatikimiausio „liudininko“ *Martyno Kačiulio*, kuris, vargu, ar galėjo būti Rudenske, kai pagal jo paties teiginius į Minską važiavo po 5-ių, o vėliau teigė jis, kad po 8-ių dienų? O tai pagal aritmetiką, jis pirmuoju variantu galėjo atvykti tik į antrąją egzekucijos dieną, kas jo „pasakojime“ jau tada niekas neatitiktų. O po antruoju teiginiu jis Minske galėjo būti jau dvi-tris dienas po įvykdytų spalio 10-11 d. d. žudynių. Tuo labiau, kad M. Kačiulis atsisakiusių žudyti skaičiaus neminėjo, o jo tas abejotinas „liudijimas“ yra ir todėl, jog jis 1980 m. apklausoje paminėjo irgi jaunąjį karį, kaip ir jis - tai *Joną Grigonį*, kad, neva, su juo „atsiakė žudyti“.

Bet, deja, pats J. Grigonis tardymuose ir apklausose mini visai kitas žudynes ir Rudensko visai nemini. Galima manyti, kad jis su M. Kačiuliu kartu atvyko į Minską ir todėl nemini to Rudensko, nes jame ir nebuvo.

O, štai, po dviejų metų 1982-08-16 jau Tarptautinėje apklausoje Vilniuje M. Kačiulis vėl tauškia tą pačią pasaką; kaip, neva, Rudenske „su jaunučiu kariu atsisakė žudyti“, tačiau, jau J. Grigonio asmenybės nemini, nes, akivaizdu, kad sovietinė prokuratūra galėjo pakoreguoti ir neleisti J. Grigonio minėti, kad neapsijuokti toje Tarptautinėje apklausoje prieš JAV teisininkus. Taip, kad 1980-tųjų metų apklausa buvo kaip parengtinė prieš tą Tarptautinę apklausą, nes 1982 m. JAV teisininkų dalyvavimas Lietuvoje turėjo būti žymiu įvykiu, kai Leonido Brežnevo sveikata sušlubavo, mirė Lietuvos „cerberis“-prievaizdas *Michailas Suslovas*, o gegužę L. Brežnevui ištiko net širdies smūgis.

Taigi, iš viso to, darytina išvada, jog M. Kačiulis tapo specialiuoju „liudytoju“ ir pradėjo „liudyti“ pagal prokuratūros, ar net KGB užsakymą, ką įtarė JAV teisininkai, nes šios okupacinės struktūros turėjo visą pagrindą M. Kačiuliu pasitikėti, kaip komunistu-pogrindininku, ką tai atradome - mes kraštotyrininkai.

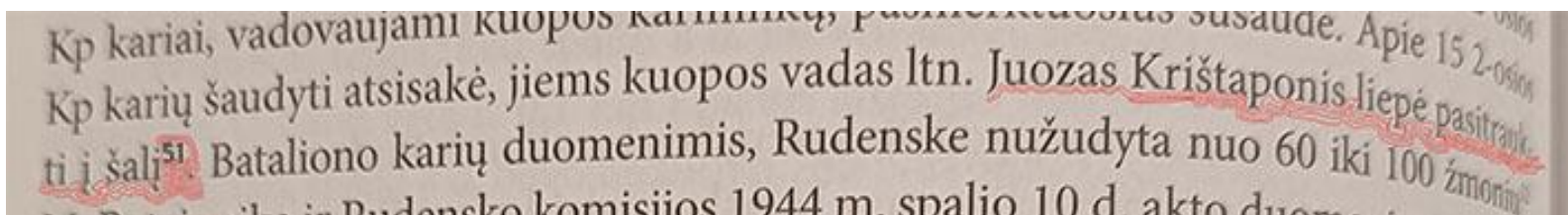
Todėl visą šią skiltį tenka žymėti violetiniu gėdos fonu (fiziologiškai tokia spalva išmuša, kai tenka susigėsti), kai A.

3 pav.: ant paminko Holokausto aukoms Rudenske atminti nurodoma kažkodėl tik viena žudynių diena tik spalio 10 dieną. Galima vaizdą prasiplėsti-pasididinti.

Rukšėnas ar bet kas iš istorikų „nesugebėjo“ skandalingus duomenis apie šį „liudininką“ Centriname valstybiniame (LCVA) archyve pamatyti. Mat, M. Kačiulis tarpukario Lietuvoje buvo du kartus kalinamas už komunistinę veiką, kaip kovojęs prieš A. Smetonos režimą, o iš kalėjimo išlaisvino sovietinė okupacija, kuri įdarbino okupacinės Raudonosios armijos karinėje bazėje. O kai vokiečiai užėjo, M. Kačiulis nuo atpildo pasislėpė A. Impulevičiaus batalione. Sovietų okupantams vėl atėjus, M. Kačiulis su jais nuėjo iki Berlyno, gavo du medalius, bet gavo ir 25 metus bausmės garsiajame Javos lageryje. O ten, kaip tik darė drausmės pažeidimus ir už tai 10-čia metų sutrumpinta bausmė. Aišku, kai kam neaišku, kaip tai gali būti, bet aš čia nekomentuosiu - kam neaišku, lai pamąsto, kaip tai gali būti. Tuo labiau, kad J. Krikštaponiui Atminimas naikinamas, būtent, pagal šį komunistinį galimai prokuratūros spec. „liudininką“, ką įtarė minėtoje Tarptautinėje apklausoje JAV teisininkė N. Grybauskaitė, tačiau prokuroras ... Bakučionis į šį klausimą uždraudė M. Kačiuliui atsakyti.

Taip, kad, nieko nuostabaus, jog, nors 1948 m. M. Kačiulis teigė, kad Baltarusijoje jo kuopos vadu buvo *Nikodemas Reikalas*, kažkodėl po 32-jų metų 1980 m. apklausoje pastarasis „pavirsta į Krištaponį“. Todėl A. Rukšėnas, visai nepatikrinęs visų kitų dokumentų ir neišsiaiškinęs dėl M. Kačiulio asmenybės bei nepatikrinęs jo „liudijimų“ prieštaravimų, į lietuviško leidinio *Holokausto* knygą įrašė 4 pav matomą citatą, kad, neva, „*Juozas Krištaponis liepė pasitraukti į šalį*“⁵¹. Kaip matome, tam teiginiui įrodyti, kad, neva, „J. Krištaponis liepė pasitraukti į šalį“, pateikė 51-ą pastabą, kur sudėjo dokumentais kažkokius „įrodymus?“, esančius knygos NUORODŲ skilties 461 psl..

4 pav.: knygos „Holokaustas Lietuvoje 1941-1944“ 432 psl. Juozo Krištaponio paminėjimas Rudensko žudynėse ir tos „žinios“ šaltiniu nurodyta 51-a pastaba, o dėl nužudytų žmonių skaičiaus parodyta 52-a pastaba, kuri vos įžiūrima nuotraukos dešinės apačios kampe po žodžio „žmonių“, bet per knygos užsilenkimą sunkiai įžiūrima. Galima šios citatos atsiversti visą 432 psl. Taip pat, teksto suvokimui-studijavimui, ką rašo A. Rukšėnas apie žudynes Rudenske galima atsiversti ir ankstesnę 431 psl.

51-oje nuorodoje, įrodančioje, kad, neva, „J. Krištaponis liepė pasitraukti“, pirmiau duotas M. Kačiulio 1980 m. liepos 14 d. apklausos protokolas, kas yra teisinga, nes kaip tik tuo metu po 32-jų metų nuo NKVD laikų tardymo, M. Kačiulis kažkodėl keičia parodymą ir jam buvęs jo nurodytas vadas N. Reikalas

Bet, šokiruoja, kad **A. Rukšėnas 1980-tųjų protokolus pavadino ne apklausų, o neva, tardymo“ protokolais.** Svarbiausia, kad 1980-aisiais visi jau buvo bausmes atlikę ir jie ne kaip negalėjo būti tardomi.

Čia iš visų pateiktųjų teisingai partašyta tik J. Vuosaičiui, nes NKVD laikais ir 1960-taisiais Ypatingajame (LYA) archyve mes - kraštotyrininkai matėme tik Tardymo protokolus, o nuo 1980-tųjų ištysai tik Apklausų protokolus.

Pagal mūsų kaip ne teisininkų, bet sovietinėse aukštosiose mokyklose praėjusiems **Teisinių žinių pagrindus**, mums atrodo, kad „tardymais“ vadinami, kai TARDOMI TIK ĮTARIAMIEJI IR BAUSMES ATLIEKANTYS, O **BAUSMES ATLIKĘ LIUDININKAI TARDOMI NEGALI BŪTI, tuo labiau NEGALI TARDYTI LIUDININKŲ IR UŽSIENIO TEISININKAI**, juo labiau iš kapitalistinių šalių. Be to, protokolai didžiosiomis raidėmis įvardinti, todėl įtarti A. Rukšėną, neva, nemokančio skaityti ir nepažįstančio raidžių - tokios nesąmonės būti negali. Todėl vienintelė, kad AUTORIUS, PATEIKĘS DOKUMENTUS, JŲ NEBUVO NET AKYSE NEI MATEŠ NEI ATSIVERTĘS. Tai įrodo ir kiti požymiai, kurie čia bus dėstomi. O visą tai logiškai mąstantys užsienio skaitytojai taip pat tai suvoks, nors prie dokumentų priėjimo neturės - užteks suprasti jau vien iš nelogiškiausių tų protokolų pavadinimų.

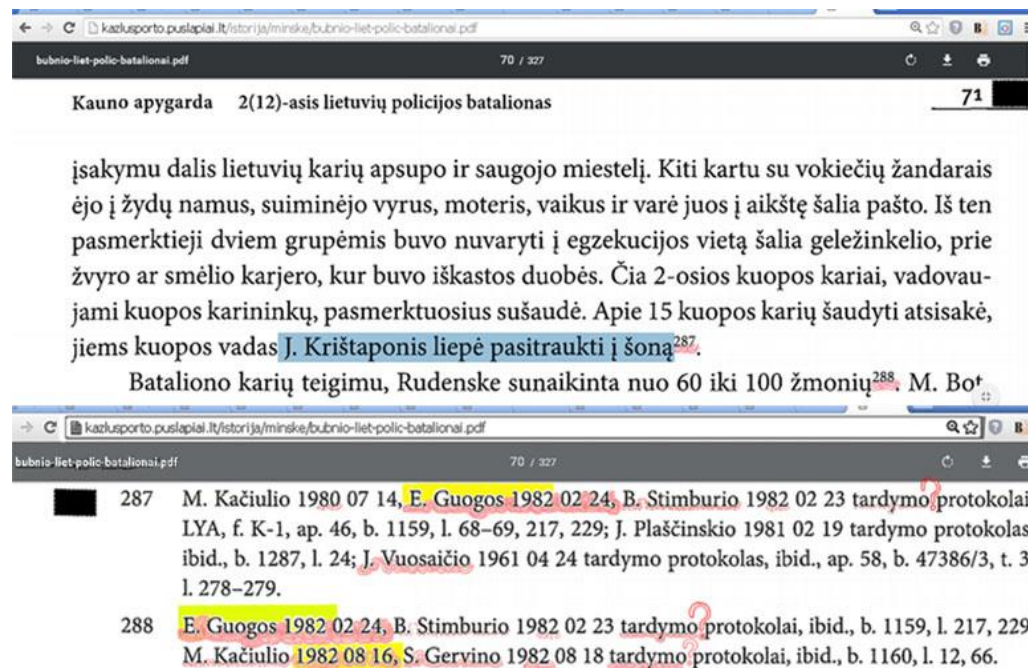
91.
Ibid., c. 45, 76, 90.
61 J
M. Kačiulio 1980 m. liepos 14 d., E. Guogos 1982 m. vasario 24 d., B. Stimburio 1982 m. vasario 23 d. tardymo protokolai, LYA, f. K-1, ap. 46, b. 1159, l. 68-69, 217, 229; M. Kačiulio 1982 m. rugpjūčio 16 d., E. Guogos 1982 m. rugpjūčio 19 d. tardymo protokolai, ibid., b. 1160, l. 11, 18-19, 98, 134-135; J. Plaščinskio 1981 m. vasario 19 d. tardymo protokolas, ibid., b. 1287, l. 24; J. Vuosaičio 1961 m. balandžio 24 d. tardymo protokolas, ibid., ap. 58, b. 47386/3, t. 3, l. 278-279.
63
64
65
66
E. Guogos 1982 m. vasario 24 d., B. Stimburio 1982 m. vasario 23 d. tardymo protokolai, ibid., ap. 46, b. 1159, l. 217, 229; M. Kačiulio 1982 m. rugpjūčio 16 d., S. Gervino 1982 m. rugpjūčio 18 d. tardymo protokolai, ibid., b. 1160, l. 12, 66.
67
68
M. Ботвинник, оп. cit., c. 90; Rudensko komisijos 1944 m. spalio 10 d. aktas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47760/3, t. 4, l. 8.

5 pav.: nuorodos 51 ir 52 esančios 461 psl. Galima pamatyti visą šį 461 psl.

Jeigu visą tai pažodžiui A. Rukšėno bus išversta į anglų kalbą, tai jokių būdu į pasaulį negalima siųsti šios knygos dar ir todėl, kad AUTORIUS NEMOKA ATSKIRTI TARDYMO PROTOKOLŲ NUO APKLAUSŲ PROTOKOLŲ.

D e m e s i o , ISTORIJS PSEUDOMOKSLO - t. y. - RELIGIJOS PRIEŽASTIES ĮRODYMAS -
TAI ELEMENTARIAUSIOS PEDAGOGIKOS REIKALAVIMŲ IGNORAVIMAS,
NAUDOJANT PAČIŲ PRASČIAUSIŲ MOKINIŲ NUSIRAŠINĖJIMO -
t. y. - PLAGIJAVIMO „metodus“ PASEKMĖ

Įrodymui siūlau „pasigrožėti“ kaip plagijuojamos absurdiškiausios klaidos ir nesąmonės, visai nepasitikrinus, ką plagijuoja į jau vėliau (2017 m.) išleistą dr. Arūno Bubnio knygą, kur jos 71 psl. yra skiltis ši:

6 pav.: ištrauka iš dr. Arūno Bubnio knygos „Lietuvių policijos batalionai 1941-1945 m.“ 71psl. (Perfomansu pažymėjimo ryškumas priklauso nuo tų dokumentų svarbos, o "auksinė" spalva pabrėžia ypatingą dokumento reikšmę). O visą dr. A. Bubnio knygą galima atsiversti-pasiskaityti

Taigi, lyginti tris idealiai vienodas skiltis: esančias 2011 m.A. Rukšėno skyriumi lietuviškoje Holokausto knygoje, ir nuo jo akiai nurašyto (nuplagijuoto) į 2017 m. dr. Arūno Bubnio knygą apie batalionus ir dar palyginus su A. Rukšėno straipsniu 2011 m. Litanistikoje.

Pirmiausiai, PLAGIJAVIMO ĮRODYMAS, TAI TIE PATYS NETEISINGI DOKUMENTŲ PAVADINIMAI, KUR **Kaip gali istorikai dokumentus vadinti kitaip, nei jie vadinasi? Ar tai ne įrodymas, kad tuos nurodytus dokumentus istorikai galėjo ir net nematyti?**

Taigi, tose pastabose kliūva RAUDONU KLAUSTUKU aukščiau aptartos ir čia jau pažymėtos „smulkmenos“, kaip, jau senai bausmes atlikusiems M. Kačiuliui, E. Guogai, B. Stimburiui bei S. Gervinui, neva, „tardymo“ protokolai.

Pirmiausiai; mano pradėtų tyrimų pagrindu, praeitų metų rugpjūčio 16 d. Lietuvos žmogaus teisių koordinacinis centras (toliau LŽTKC) dėl J. Krikštonio rašė Prašymą, o šiemet po rugsėjo 16 d. Seime visuomeninės Istorinės atminties klausimu konferencijoje buvo pateiktas pranešimas. Jame docentas istorikas, politologas ir kultūrologas bei Lietuvos Žmogaus teisių gynimo asociacijos pirmininkas Romualdas Povilaitis pranešime apie Teisinius aspektus, **didelį dėmesį skyres nekokybiškam J. Krikštonio biografijos**

Kp kariai, vadovaujami kuopos karininkų, pasmerktuosius sušaudė. Apie 15 2-osios Kp karių šaudyti atsakė, jiems kuopos vadas ltn. Juozas Krištonis liepė pasitraukti į šalį⁵¹. Bataliono karių duomenimis, Rudenske nužudyta nuo 60 iki 100 žmonių⁵².

<https://etalpykla.lituanistika.lt/object/LT-LDB-0001:J.04~2011~1367174854346/J.04~2011~1367174854346.pdf>

J.04~2011~1367174854346.pdf 38 / 46 | - 250% + | [] []

35

36

37

38

⁵¹ M. Kačiulio 1980 m. liepos 14 d., E. Guogos 1982 m. vasario 24 d., B. Stimburio 1982 m. vasario 23 d. tardymo protokolai, LYA, f. K-1, ap. 46, b. 1159, l. 68–69, 217, 229; M. Kačiulio 1982 m. rugpjūčio 16 d., E. Guogos 1982 m. rugpjūčio 19 d. tardymo protokolai, ibid., b. 1160, l. 11, 18–19, 98, 134–135; J. Plaščinskio 1981 m. vasario 19 d. tardymo protokolai, ibid., b. 1287, l. 24; J. Vuosaičio 1961 m. balandžio 24 d. tardymo protokolai, ibid., ap. 58, b. 47386/3, t. 3, l. 278–279.

⁵² E. Guogos 1982 m. vasario 24 d., B. Stimburio 1982 m. vasario 23 d. tardymo protokolai, ibid., ap. 46, b. 1159, l. 217, 229; M. Kačiulio 1982 m. rugpjūčio 16 d., S. Gervino 1982 m. rugpjūčio 18 d. tardymo protokolai, ibid., b. 1160, l. 12, 66.

⁵³ М. Ботвинник, оп. cit., с. 90; Rudensko komisijos 1944 m. spalio 10 d. aktas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47760/3, t. 4, l. 8.

7 pav.: straipsnis 2011 m. Litanistikoje A. Rukšėno „Kauno 2-asis pagalbinės policijos tarnybos batalionas ir gyventojų žudynės Baltarusijoje“ analogiškas Holokaustas Lietuvoje 1941-1944“ knygoje esančiame skyrelyje apie Holokaustą Baltarusijoje. Galima pasididinti To straipsnio internetinis adresas yra <https://etalpykla.lituanistika.lt/object/LT-LDB-0001:J.04~2011~1367174854346/J.04~2011~1367174854346.pdf>

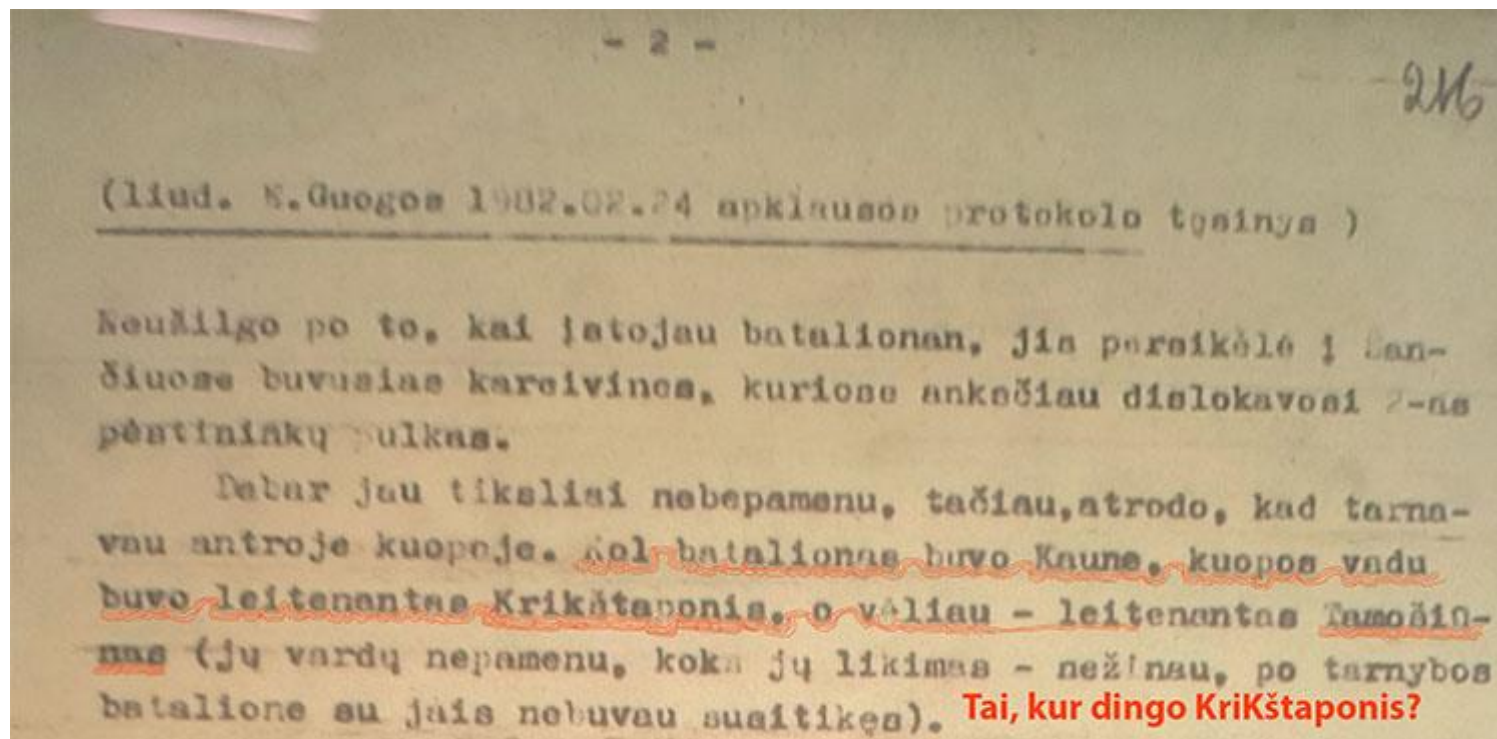
„tyrimui“, paminėjo ir Komisiją, „nuteisusią“
Didvyrį tokiais žodžiais: .

„Žinoma, juos priima minėta komisija, bet priima vadovaudamasi vieno ar kelių istorijos tyrinėtojų išvadomis. Pabrėžtina, ne teismo ar kriminalistikos ekspertų, o tik istorijos tyrinėtojo išvadomis.“ (Ši citata iš konferencijos Pranešimo atpasakojimo, paskelbto Pozicijos tinklapyje) ir dėl J. Krikštaponio biografijos „tyrimų kokybės“, - dėl kurios žinomi specialistai pateikė ir Pareiškimą. Po tos konferencijos buvo garsių visuomenininkų-specialistų Pareiškimas dėl J. Krikštaponio nutraukti jo persekiojimą. (P.S.: aš kaip peržvelgęs visus dokumentus, manyčiau, kad reikėjo reikalauti NUTRAUKTI ŠMEIŽIMĄ, nes persekioja suklaidintieji, dėl ko tų persekiotojų kaltinti negalima) Kaip tik Juozo Krikštaponio žūties 80-mečio proga kaip Vyčio partizanų apygardos steigėjui buvo sukurtas paminėjimui kvietimas lekiančio žirgo Vytis pagal M. K. Čiurlionio paveikslą. Taigi, tą proga vėl buvo vėl minėtas Pareiškimas paskleistas.

Tik, gaila, į tų organizacijų pastebėjimus Centras, lyg, dar nieko neatsakė? Dar svarbiau, kad aš tik ką dabar aptikau ir šokiruojantį 2017 m. „parašymą“ dr. Arūno Bubnio knygoje apie policijos batalionus, kur dėl, neva, „J. Krikštaponio Rudenske“ „įrodymui“ pridėti neigiantys „Krikštaponį Baltarusijoje“ Ypatingojo archyvo dokumentai!
Tai, negi buvo „galvojama“, kad tas Ypatingasis archyvas ir toliau priklauso KGB ir „duomenys neprieinami“ visuomenei?

Taigi, pagal ⁵¹ pastabą M. Kačiuliui 1980 m.; kaip tik po 32-jų metų, nuo 1947 m. NKVD tardytojams jo rodyto kuopos vado N. Reikalo, kažkaip pastarasis keistai pavirsta į „Krištaponį“, dėl ko istorikai privalėjo suabejoti tokiu „parodymu“, kai . jau čia išaiškinta,,Kačiulis Rudenske“ aplamai negalėjo būti.

Tačiau prašau „pasigrožėti“ iš kart po M. Kačiulio pateiktojo E. Guogos protokolo svarbiausiuoju įrašu šiuo:

8_pav.: ištrauka iš Edvardo GUOGOS 1982-02-24 Vilniuje apklausos protokolo 2-tro psl. ir 216 archyvinės numeracijos lapo, kurio visą šio protokolo lapą galima atsiversti žemiau nuorodoje. Čia šiame vaizde pagrindinės minties aiškumui AŠ BRAUKAU-ŽYMIU **RAUDONAI** PERFOMANSO STILIUMI, kad toks mano žymėjimas ryškiai išsiskirtų nuo „KGB-istų žymėjimų“, ir ant tų dokumentų RAUDONOM RAIDĖMIS PASTABAS-KLAUSIMUS RAŠAU. (Galima ženkliai pasididinti ir praplėsti šį vaizdą, pamatant ir visą šį psl.)

Taigi, šios skilties temos esmė yra ta, kad aš jau Prezidentui ir visoms Lietuvos valstybės struktūroms teiktose žiniose buvau minėjęs apie tuos visus čia paminėtus liudininkus, neigiančius „J. Krikštaponį Baltarusijoje“. Maniau, kad „aš tuos liudininkus atradau“. Bet, pasirodo, jog **ISTORIKAMS ŽINOMA JAU NUO 2012 METŲ, KAD J. KRIKŠTAPONIS BALTARUSIJOJE BŪTI NEGALĖJO ! ! !** Tai įrodo šie A. Rukšėno ir dr. A. Bubnio pateikti minėtų liudininkų dokumentai, kurie yra žodis į žodį nurašyti net nuo 2011 m. Holokausto Lietuvoje knygos A. Rukšėno skyriaus. .

Todėl šį labai svarbų liudijimą privalu smulkiau aprašyti, nes Edvardo GUOGOS, sūnaus Jono, gimusio 1913 m. JAV Bruklino mieste, vedusio ir pensininko, tada (1982 m.) gyvenusio Šakių miesto Tarybų gatvės 53-5, LIUDYTOJO APKLAUSOS

PROTOKOLAS prasideda 215-uoju archyvinio numeriu ir apklausa vykdyta Vilniuje 1982 m. vasario 24 d., pradėjus apklausą 10 val. 30 min. bei pabaigus 12 val. 50 min., kuris saugomas Lietuvos Ypatingajame archyve (LYA) ir Lietuvos centrinio valstybinio (LCVA) archyvo Kopijavimo ir mikrofilmavimo skyriaus nufotografuotas iš FONDO K-40, APRAŠO 2, kurį nufotografavau iš mikrofilmo Nr.: 21.1.0, kurio originalas yra Sov. Sąjungos valstybinio saugumo komiteto (KGB) byloje; t. y.:

ДЕЛО

№

13,

т.1

„Материалы и отношении нацистского ... преступника И О Д И С А Ю. Ю.“

Pagal BYLOS VIDAUS APYRAŠĄ, prasidedančiu lapu 1, šis E. Guogos apklausos protokolas yra įrašytas 71-u Eilės Nr.-iu ir šio dokumento pavadinimas „Liudytojo Guogos E. J. apklausos protokolas“ su Lapų Nr.-iais 215-218 bei 1982-02-24 pastaba.

O čia žemiau 7 pav. ir 8 pav. teikiu apie E. Guogą jau Nepriklausomybės metais žinias tokias:

Dėl Valkų mūšio

“Tremtinio” Nr.41(278) gerb. Birutės Adomėnienės rašinyje “Išėjo... į mišką” rašoma, kad partizanų stovykla buvo gerai įsitvirtinusi, apie stovyklą buvo iškasti trys grioviai, o per gegužės 11 d. mūsų saugumo kariuomenė įveikė kone pusantro šimto partizanų, žuvo 48 partizanai.

Buvau to mūšio dalyvis, tad noriu faktus patikslinti. Apie

stovyklą jokių griovių nebuvo. Kai stovyklą 1945m. gegužės 12d. apsupo, čia buvo ir mūsų dalyvavo apie 60 kovotojų; pačioje stovykloje per mūsų žuvo 19 partizanų. Mus puolė sovietų pasieniečiai, o ne saugumo daliniai. Pasieniečių žuvo 78 kariai ir 5 vilkšuniai. Tai toks buvo vadinamasis Valkų mūšis.

Edvardas GUOGA
Šakiai

9 pav.: straipsnelis laikraštyje Tremtinys Nr. 42 (727)-2006 Galima pasididinti Mūšio vietoje paminklą statė Šakių savanoriai, iniciatyvos ėmėsi šviesios atminties Juozas Miliušis. Jie atsiveždavome akmenis, po to rankomis nešė į kalvą. Tuomet daug žmonių prisidėjo, kad atsirastų atminties paminklas, menantis čia vykusias kovas. Prisidėjo ir gyvas po Valkų mūšio likęs partizanas **Edvardas Guoga**.

Radom kalvos apačioje tuomet ir žmonių kaulų, vieno tapatybės nenustatė. Čia buvo plika vieta, nebuvo medžių“, – prisiminimais dalinosi šaulių sąjungos narys Arvydas Aleksa Apie tai rašė DRAUGAS.

Edvardas Juozapas Guoga

1913–2010

Gimė JAV, išeivio iš Jančių k. Lekėčių sen. šeimoje. 1920 m. su tėvais grįžo į Lietuvą. Tarnavo Lietuvos kariuomenėje, turėjo jaunesniojo leitenanto laipsnį. 1941 m. įstojo į 12-ąją saugos batalioną. 1944 m. tapo Tauro apygardos Stirnos rinktinės partizanų, slapyvardžiu Glaudys. Dalyvavo Valkų kautynėse. 1945 m. suimtas. Kalintas Griškabūdyje, Marijampolėje, Klaipėdoje, Vilniuje. 1946 m. karo tribunolo nuteistas 10 m. lagerio ir 5 m. tremties. Kalėjo Chabarovsko kr., Magadano sr. 1956 m. grįžo į Lietuvą. Dirbo melioracijoje, statybose. Prasidėjus Atgimimui, buvo aktyvus Sąjūdžio dalyvis. Daug prisidėjo įamžinant partizanų žūties vietas, statė kryžius, paminklus. Aktyviai dalyvavo patriotiniuose renginiuose.

LPKTB

10 pav.: pro memoriam laikraštyje TREMTINYS Nr. 46 (924)-2010 Galima šio pranešimo vietą iš PDF formato pasididinti ir prasiplėsti.

Valkų mūšio vienas iš vadovų Edvardas GUOGA

11 pav.: Valkų mūšio scena, man kol kas nežinomo dailininko nutapytas paveikslas, kurį galima pasididinti.

12 pav.: jau išėjęs iš lagerio, bet dar kol kas tremtyje Magadane reikėjo atbūti Edvardui GUOGAI. Galima didesnė nuotrauką atsidaryti

VALKŲ [Zanavykų mūšis (J. Vaičiūnas. Ten, kur teka Jotulė ir Nyka, Vilnius, 2013)].

13 pav.: (DEŠINĖJE) Valkų mūšio paminėjimas apie 2000-uosius metus vienas iš iniciatorių Valkų mūšio įamžintųjų centre su

Lietuvos partizanų mūšis prieš sovietinę pasienio kariuomenę Valkų girioje, netoli Siesarties versmių, apie 2,5 km į pietryčius nuo Sutkų, apie 9,5 km į vakarus nuo Lekėčių 1945 m. gegužės mėn. 12 d. 1944 m. rudenį nenorėdami tarnauti svetimoje kariuomenėje Lekėčių, Lukšių, Paežerėlių ir Plokščių valsčių vyrai pradėjo slapstyti.

lazdele Edvardas GUOGA. Kiek iš kairės šalia kariškių iš visų aukščiausias yra medicinos mokslų daktaras-kardiologas, profesorius, šiuolaikiškos širdies chirurgijos kūrėjas, mūsų Žmogaus teisių asociacijos kūrimo vienas iš pradininkų Arimantas DUMČIUS. Galima šią nuotrauką pasididinti.) 14 pav.: (KAIRĖJE) Edvardas GUOGA

Jie 1945 m. pavasarį jie Vilkyčioje, dabar vadinamose Valkų kalvose įsirengė stovyklą su talpiaisiais, geležinėmis krosnelėmis šildomais bunkeriais.

Šio pranešimo autorius
/habil, m. dr. *Arimantas DUMČIUS*/

ms vadovavo Lietuvos kariuomenės kapitonas *Jurgis Valtys* (slapyvardis “Vilkas”). Stovykloje stovyklaudavo apie 150 partizanų. Pasitraukimui buvo iškasti apkasai. 1945 m. gegužės 12 d. gausios sovietinės pasienio kariuomenės pajėgos puolė stovyklą. Mūšyje dalyvavo apie 250 pasienio kariuomenės kareivių. Mūšis truko iki sutemų. Temstant partizanams pavyko išsiveržti iš apsupimo. Mūšyje žuvo apie 20 partizanų ir apie 80 sovietinės kariuomenės karių.

ATSIMINIMAI, LIUDIJIMAI PIETŲ LIETUVA Edvardas Guoga-Glaudys Tauro apygardos partizano prisiminimai. Apie patį mūšį galima dar paskaityti Partizanų leidinyje, o taip pat ir [Facebook-e](#).

Atsakymas - Ne.
 Klausimas - Gal Jūs žinote pavardes Jūsų bataliono kari-
 ninkų, kurie buvo tenai, šaudymo metu?
 Atsakymas - Leitenantas Juodis, leitenantas Martišauskas,
 puskarininkiai Neicelis, Knyrimas, eiliniai
 Tomkus, Juodis. O kur dingio "Krištaponis čia - Rudenske" minėtas
 M. Kačiulis?
 Klausimas - Ar Jūs asmeniškai patys šovėte į pasmerktuosius?
 Atsakymas - Ne, aš buvau apsaugoje.

pav.: ištrauka iš 1982-08-18 JAV Specialiųjų tyrimo departamento atstovo Nilo ŠERO apklausos, kurios galima 18 psl. VISĄ pamatyti.

Tyrinėjimo metu paaiškėjo, jog, galimai, per archyvuose dokumentų ignoravimą (be LCVA, dar ir Ypatingojo archyvo) - juose tinkamo dokumentų nestudijavimo, buvęs Komisijos narys Mindaugas Pocius, net, matyt, nematė šio Juozo GUOGOS SVARBIAUSIOJO PARODYMO, KAD J. KRIKŠTAPONIS KUOPOS VADU BUVO TIK KAUNE. Todėl čia ŽYMIU GĖDOS FONU, nes su šiuo E. Guogos liudijimu M. Pocius atliko net pačią šlykščiausią klastotę - skaitytojų APGAVYSTĘ, savo „išvadoje“, matomoje čia kairėje¹⁶ pav jo liudijimą pavertęs atvirkštiniu; garbingo mokslinio žurnalo GENOCIDAS IR REZISTENCIJA 2021 m. Nr. 1(51) psl. 15-tame puslapyje, parašydamas, kad J. Krikštaponio paminėjimo „parodymai leidžia neabejotinai konstatuoti faktą, kad J. Krikštaponis (Krištaponis) 1941 m. Baltarusijoje vykusių žudynių metu vadovavo 2-ajai kuopai⁵¹“.

(Šios klastotės viršūnė „vainikuojama“ nurodyta⁵¹-ąja pastaba, kurioje pateikta

Krištaponis, o trečiai kuopai – Ūselis.“⁴⁶ Po karo teistas buvęs 3-iosios kuopos vadas kpt. Juozas Ūselis 1962 m. sausio 8 d. per apklausą parodė: „Antrojo bataliono antros kuopos vadas buvo leitenantas Krištaponis Juozas, tėvo vardo nežinau. Krištaponis 1932 m. baigė Kauno karo mokyklos 14-ąją laidą (iš tiesų 16-ąją – M. P.). Po to tarnavo antrajame pulke Šančiuose būrio vado pareigose.“⁴⁷ 1962 m. sausio 26 d. vykusios apklausos metu J. Ūselis taip pat tvirtino 2-osios kuopos vadu buvus Krištaponį⁴⁸. 2-osios kuopos ambulatorijos felčeris Juozas Vosylius 1961 m. liepos 20 d. per apklausą parodė, kad 2-ajai kuopai vadovavo leitenantas Krištaponis⁴⁹. 2-osios kuopos policininkas Stasys Arštikaitis 1962 m. vasario 19 d. per apklausą liudijo, kad 2-osios kuopos vadas buvo leitenantas Krištaponis⁵⁰. 2-osios kuopos karys Martynas Kačiulis 1961 m. rugsėjo 3 d. per apklausą parodė: „Aš buvau paskirtas į 2 kuopos 3 būrį. Kuopos vadu buvo leitenantas Krištaponis, vardo nežinau, o būrio vadu buvo leitenantas Juodis, vardo nežinau.“⁵¹ 1980 m. liepos 14 d. vykusios apklausos metu M. Kačiulis taip pat tvirtino 2-osios kuopos vadu buvus Krištaponį⁵². 2-osios kuopos policininkas

⁴⁶ Zenono Kemzūros 1961 m. rugsėjo 30 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47386/3, t. 1. l. 87.

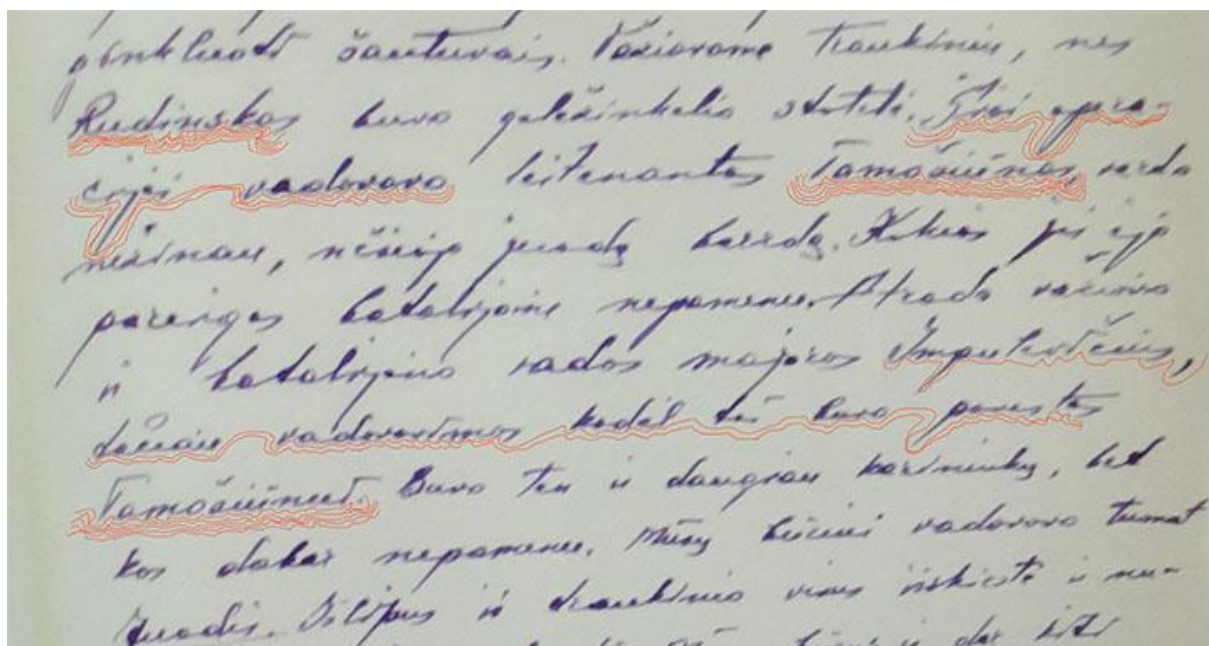
Motiejus Migonis 1961 m. liepos 21 d. per apklausą parodė, kad 2-osios kuopos vadas buvo leitenantas Krištaponis⁵³. 2-osios

tokia skaitytojų apgavystė verta, gal, net, savotiško „Gineso rekordo“? Juk, sovietinių istorijos klastotųjų, nusiritusių iki tokio žemo lygio- dar nebuvo sutikęs.

Taigi, grįžtant prie žudynių Rudenske, apie kurias Edvardas Guoga minėjo, tai; skirtingai, nei M. Kačiulis, J. Krikštaponio ne tik visai nemini, o mini leitenantus Juodį bei Marcišauską, nes Baltarusijoje E. Guoga savo pirmojo kuopos vado nebuvo matęs. Tai labai aišku, skaitant visus tardymo ir apklausų protokolus.

Na, o kodėl jis nemini anksčiau jo minėto Vlodo Tamošiūno, - tai atsakymas labai paprastas, nes jis tose Rudensko žudynėse aprašytas kitame - žemiau 17 pav dr. A. Bubnio pateiktame. Todėl natūralu, kad galėjo ir nepastebėti, kaip tų žudynių kitoje vietoje buvusį. O kur buvo E. Guogos anksčiau paminėtas Tamošiūnas, atsiskleidžia iš čia pat A. Rukšėno ir nuo jo nuplagijuoto dr. A. Bubnio pateikto *J. Vuosaičio* liudijimo tokio:

16 pav.: nuotrauka M. Pociaus straipsnio 15-16 psl. moksliniame žurnale GENOCIDAS IR REZISTENCIJA 2021 1(51) su skirtingais pagal reikšmę pažymėjimais, atkreipiant dėmesį į konkrečius liudininkus, jų vienodus teiginius ir labai svarbius tų teiginių momentus.

apibūdinti šventuvas, kuriame trunkėjus, nes
Rudinskas buvo galutinai sėdėti. Šioje apsa-
cijoje vadovavo leitenantas Tamošiūnas, vada
nėmė, nėmė jėgų kareivį. Kitiems jis įjo
pareigas kareiviams nepaėmė. Atėdė vadovus
ir kareivius vado majoras Imputėvičius,
dėdė vadovėdėdė kodėl tai buvo paverstas
Tamošiūnas. Buvo ten ir daugelis kareivinių, bet
tos daktar nepaėmė. Mūsų kareivis vadovavo tūmė
priešis. Kitiems ir daktarais vienas iškėlė ir nu-

- fotografuotas tik tas psl. su įdomiu faktu, kur visą vos ne keliolikos psl. apimties tardymo protokolus pateiksiu kitur, nes jie dabar neaktualūs), o šio liudijimo galima matyti VISA puslapį pamatyti.

Perskaičius, čia dr. A. Bubnio pateikto; 1961 m. balandžio 24 d. Vilniuje Juozo Vusaičio Tardymo protokolo (tuo periodo protokolus tik Tardymo mačiau, nes kaltinamųjų „apklausas“ matydavau, o gal, ir taip jie vadindavosi; - Kriminalistikos istorijos nestudijavau ir to nežinau.) 3 psl. (276) parašymą, „Antros kuopos, kurioje aš tarnavau, vado pavardę užmiršau.“, vėl nuo apgavystės gaunasi šokas, nes nėra jokio užsiminimo apie „J. Krikštaponio paliepimą pasitraukti į šoną“.

Tik ne stebina, jog galima užmiršti pirmojo kuopos vado pavardę, kuri teko matyti kokią savaitę-kitą, o Baltarusijoje kuopos vadu buvo karininkas, tikrai, su keista pavarde, kurios daug kas neatsimena.

Taigi, čia vėl šokiruoja dr. A. Bubnio taip pat skaitytojų apgaudinėjimas su ²⁸⁷ pastaba dėl, neva, „J. Krikštaponis liepė pasitraukti į šoną.“, kur be M. Kačiulio nei E. Guoga, ir nei J. Vuosaitis to M. Kačiulio paistalo visai nepatvirtina.

Kaip matome, A. Impulevičius, kuriam Kauno kalėjime NKVD per kankinimus nervus pagadino (tą faktą istorikas S. Jazavita ... minėjo), tai gal todėl batalionui šis majoras ir negalėjo vadovauti? Ar ne todėl J. Krikštaponio pavaduotojas Vladas Tamošiūnas tai spec. operacijai vadovauja; Rudensko geto naikinime?

O kur tada buvo kuopų vadai, kodėl tik būrio vadui tai pavesta? Ar tai ne įrodymas kad J. Krikštaponis Rudenske būti negalėjo? Jeigu nebūtų apie jį žinių dėl kalėjimo ir po jo slapstymosi nuo vokiečių fakto fiksuoto, tai, vis tiek toks "liudininkas" turi būti niekiniu kai jis pats Rudenske būti negalėjo, nes išvyko į Minską antru reisui tik po 8-ių dienų (toks jo liudijimas A. Rukšeno čia patiektuose dokumentuose yra), ir Minske tada, pagal aritmetiką, turėjo būti jau po įvykusių žudynių.

Taigi, kodėl istorikai nuodugniai protokolus neperskaito ir nemato elementariausius susipainiojimus-neatitikimus, ar ne sovietinės prokuratūros užsakytus?

Pavyzdžiui, 1980 m. apklausoje Rudenske M. Kačiulis minėjo J. Grigonį, kai tąsai, to Rudensko visai nemini, nes, matyt, irgi su M. Kačium atvyko iš Kauno po tų žudynių? Tai po 2-iejų metų Tarptautinėje apklausoje, M. Kačiulis J. Grigonio jau nemini, nors epizodą tą patį pasakoja, akivaizdžiai, prokuratūrai pakoregavus, kad prieš JAV teisininkus raudonuoti nereikėtų.

Taip, kad po painiojimosi, gal ne savo noru, M. Kačiulis, Nilui Šerui iš JAV visai ne į temą, čia pat pasitaiso. Ir pasitaiso iš kart po pietų, akivaizdžiai, M. Kačiuliui su JAV atstovais papietavus Neringos restorane, kas aiškiai matosi iš apklausos STENOGRAMOS, ISTORIKŲ IGNORUOTOS gal, ar per aplaidumą neskaitytos?

Taigi, ir pagal J. Vuosaičio parodymus, akivaizdu, jog J. Krikštaponio ten nebuvo, nes Tamošiūno pavardę žino, pagal 5 psl. (278), nežinodamas jo pareigų. Taip, kad akivaizdi betvarkė kuopoje, kai kariai net nežino, ką karininkai veikia ir kokios jų pareigos.

Labai neaišku, ką galėjo 1982 m. „paliūdyti“ čia A. Rukšėno pateiktas ir *Bronius Stimburys*? Juk jis prieš du dešimtmečius „J. Krikštonį Baltarusijoje“ buvo paneigęs parodymu tokiu:

įstoja 1941 metų rugsėjo mėnesį
Kaune, Taurinose ir Tarnau
jame iki 1942 metų rudens.
Bataliono vadu buvo majo-
ras, pavardės nepildinemu. Kuopos
vadais paminomis buvo Mar-
cišauskas ir Tamošiūnas. Batalione
buvo trys kuopos, bet jos vad-

J. Krikštaponis rusėjo 25 d. išėjo
atostogų 7-iom dienom
ir, tikriusiai negrįžo - todėl
Stimburys
Bronius
jo nematė

18 pav.: Stimburio Broniaus, f-k-1-ap-b-47386strich-3-t4-p-2

Tai, būtent, kuopos vadu pamainomis pokytis karininkų *Marcišausko* su *Tamošiūnu* ir įrodo, kad toks "teiginys", kaip „J. Krikštaponis *Rudenske pasitraukti liepė*“ būti negalėjo, - tai buvo M. Kačiulio apsirikimas, greičiausiai, J. Krikštonį supainiojus su N. Reikalu, ką jis Tarptautinėje apklausoje ir pripažino.

Tas minėtų kuopos vadų supainiojimas galimas labai lengvai, nes jie abu buvo panašūs, kaip išskirtinai aukšto ūgio, ir lieknų figūrų. (J. Krikštaponio ūgis buvo 1,90 m, o kadangi jis be disko ir rutulio stūmimo, dar ir Lietuvos lengvosios atletikos čempionato prizininku buvo dar, dar, net ir šuolyje su kartimi, todėl jis dabartinių disko metikų, kaip *Virgilijaus* ir *Mykolo Alekno* sudėjimo būti negalėjo, nes, būdamas sunkiu svoriu, su kartimi į aukštį nebūtų pašokęs. Todėl jis galėjo būti panašesnis į olimpinio čempiono *Romo*

Ubarto sudėjimą. Todėl tuos abu kuopos vadus supainioti galėjo ir dar vienas, toks S."J."Rutkauskas, kuris Reikalo neminėjo. Be to, jis J. Krikštaponį ir sąmoningai galėjo paminėti, nes galėjo žinoti, jog J. Krikštaponis buvo žuvęs, todėl KGB-istus galėjo lengvai klaidinti, kaip tai darė dar du mirties nuosprendžių nuteistieji jo kolegos. Tai jie galėjo daryti ir iš apmaudo, kad J. Krikštaponis po kalėjimo nebegrižo į batalioną, nors pirmieji labai stengėsi jį ištraukti iškalėjimo, ir tie simptomai matosi Centrinio valstybinio archyvo dokumentuose, kuriuos reikia dar tyrinėti, o ne užsiiminėti nepagrįstais "kaltinimais".

O patsai B. Stimburys, galėjo J. Krikštaponio ir neatsiminti, nes įstojo į batalioną tik rugsėjo mėnesį, o jo pabaigoje J. Krikštaponis buvo išėjęs atostogų, iš kurių galėjo ir negrižti. Todėl J. Stimburys ir neužsimena apie "Krikštaponį" - vietoje jo mini kuopos vadais tuos, kurie ir kiti liudininkai gausiai tai patvirtino.

Dar aiškiau J. Krikštaponį paneigė ir dr. A. Bubnio čia paminėtas *Stanislovas Gervinas*, kuris taip pat kuopos vadu, kaip ir daugelis paminėjo Tamošiūną:

šaudymui, nes juos nuvarė prie duobės, kuri buvo iškasta tiesiog ant lauko. Buvo iškasta viena duobė, tačiau išmierių dar neprisimenu. Ten juos bataliono antros kuopos kareiviai apsupo ratu. Į apsupimą įėjo ir duobė. Po to grupėmis po 10-12 žmonių varė prie duobės, suvarydavo į duobę ir ten šaudė. Šaudė vokiečių kareiviai iš automatu. Be to aš mačiau, kai šaudė antros kuopos vadas leitenantas Tamošiūnas iš pistoleto, ir antros kuopos būrininkas Neicelis, vardo neprisimenu. Neicelis taip pat šaudė iš pistoleto. Ar šaudė kiti kareiviai dar neprisimenu. Tamošiūnas ir Neicelis šaudė tol kol buvo visi sušaudyti. Man gerai prisimena sekantis šaudymo epizodas.

ypač d. Tamošiūnas

o kur dingo Krikštaponis?

19 pav.: Stanislovo Gervino liudijimą, kurio galima atsidaryti visą lapą

Tuo labiau, kad Stanislovas Gervinas Kaune vadu buvusi atsimena gerai ir Juozą Krikštonį, nors 1982-08-18 Tarptautinėje apklausoje JAV atstovams pasiguodė, kad sunku pavardės atsiminti:

Tik visiško istorikų galvojimo-mąstymo stygių (tuo pačiu ir dr. A. Bubnio) byloja tai Tarptautinei apklausai paminėtas, neva, „tardymo“ protokolas, kai užsieniečiai, ypač, iš kapitalistinės šalies (tuo labiau iš JAV) „tardyti“ sovietinių žmonių, dar ir liudininkų, o ne įtariamųjų nusikaltimais, - tikrai negalėjo. Juolab, visi 1980-tųjų metų protokolai vadinosi jau ne „tardymo“, o Apklausų protokolais.

Klausimas - Koks buvo Jūsų laipanis?
 Atsakymas - Buvau cilinis.
 Klausimas - Kiek tada Jums buvo metų?
 Atsakymas - Man tuomet nebuvo net 18.
 Klausimas - Kas vadovavo Jūsų būriui?
 Atsakymas - Leitenantas Tamošiūnas.
 Klausimas - Ką veikėte būdamas bataliono nariu Kaune 1941 m. vasarą?
 Atsakymas - Mes nešėme sargybą Gaižiūnų poligone. Ten rusai buvo palikę sandėlius su šovininiais.
 Klausimas - Gal Jūs atsimenate pavardes bataliono karininkų?
 Atsakymas - Krikštonis, Juodis.
 Klausimas - Koks buvo Juodžio vardas?
 Atsakymas - Juodis Antanas ar Jurgis.
 Klausimas - Gal atsimenate kitus karininkus?
 Atsakymas - Ilungė.
 Klausimas - O daugiau?
 Atsakymas - Dabar sunku prisiminti.
 Klausimas - Ar buvo vadovaujamas Imulevičiaus batalionas išvykęs iš Kauno?
 Atsakymas - Buvo.

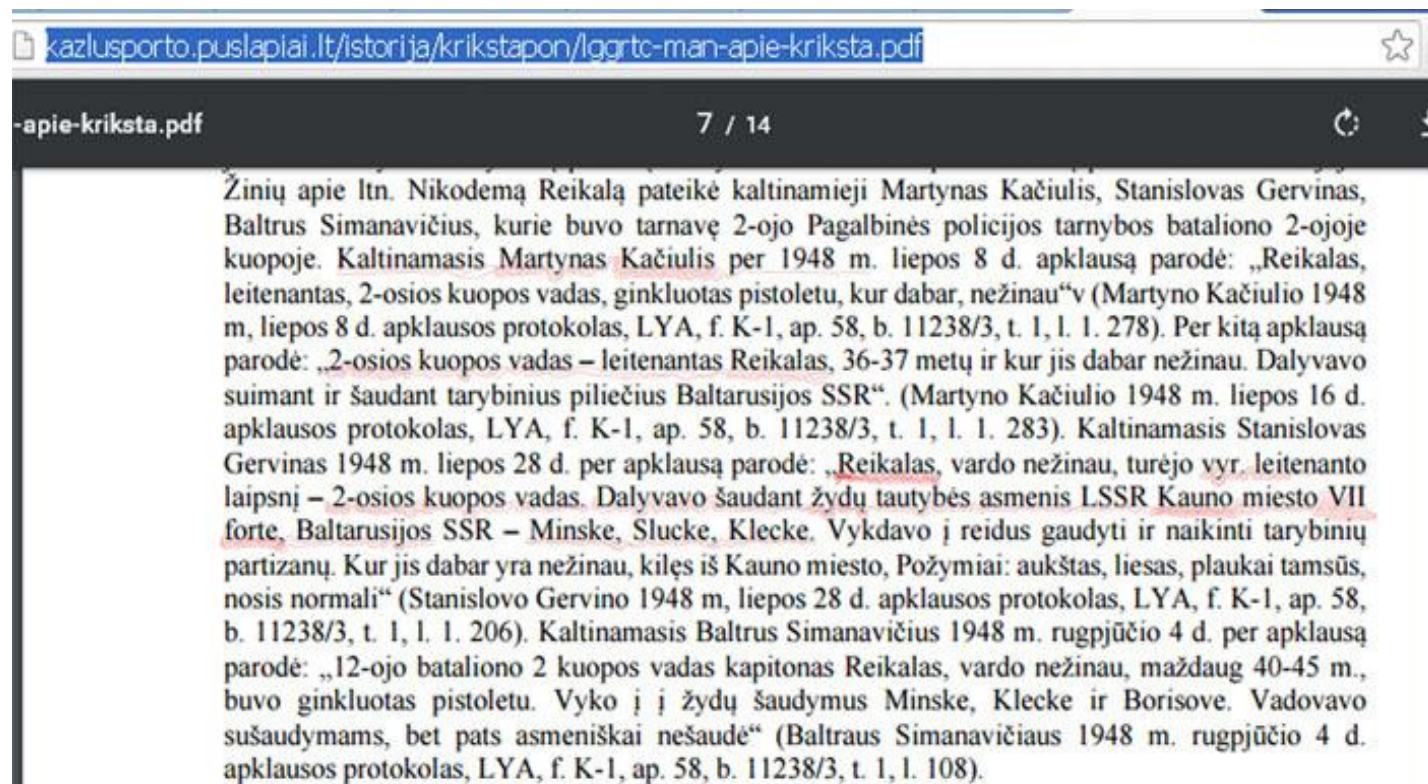
W. Pakalniškis S. Gervinas

20 pav.: Tarptautinės apklausos fragmentas.

Be to, man LGGRTC-as (A. Rukšėnas su gen. direktoriaus A. Bubnio parašu) apie Stasį Gerviną buvo parašęs taip:

Buvęs 2-ojo Pagalbinės policijos tarnybos bataliono 2-osios kuopos karys Stanislovas Gervinas 1948 m. liepos 28 d. per apklausą duotus parodymus dėl ltn. Nikodemo Reikalo buvimo 2-osios kuopos vadu pakoregavo per apklausą 1962 m. vasario 13 d.: „Visą savo tarnybos batalione laiką aš buvau antroje kuopoje. Kuopos vadu vienu metu buvo leitenantas Reikalas, o prieš jį Krikštonis (Stanislavo Gervino 1962 m. vasario 13 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47386/3, t. 4, l. 47).

O tokių kaip S. Gervinas liudijimų apstu, tame pačiame man Centro skirtame laiške parašius taip:

21 pav.: Nikodemą Reikalą vadovavus žudynėms liudijimai. Galima pasididinti.

gruodžio 18 d. Po karo buvęs 2-ojo Pagalbinės policijos tarnybos bataliono 2-osios kuopos karys Juozas Vėsa parodė: „Nuvykus į Baltarusiją mūsų batalionas buvo vadinamas 12-uoju, jo vadu buvo Impulevičius. Aš buvau antroje kuopoje, pirmame būryje. Mūsų kuopos vadu buvo iš pradžių Krištaponis, vėliau Tamošiūnas, Reikalas. Jie keisdavosi. Mūsų būrio vadu buvo Juodis, po jo Tamošiūnas ir dar kas tai, bet dabar neprisimenu. Vieno būrio vadu buvo Gecevičius. Kitų vadų neprisimenu” (Juozo Vėsos 1962 m. sausio 24 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47386/3, t. 3, l. 334). Buvęs 2-ojo Pagalbinės policijos tarnybos bataliono 2-osios kuopos karys Stanislas Gervinas 1948 m. liepos 28 d. per apklausą duotus parodymus dėl ltn. Nikodemo Reikalo buvimo 2-osios kuopos vadu pakoregavo per apklausą 1962 m. vasario 13 d.: „Visą savo tarnybos batalione laiką aš buvau antroje kuopoje. Kuopos vadu vienu metu buvo leitenantas Reikalas, o prieš jį Krištaponis (Stanislavo Gervino 1962 m. vasario 13 d. apklausos protokolas, LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47386/3, t. 4, l. 47). Tad galimas dalykas, kad Martynas Kačiulis, Stanislovas Gervinas, Baltrus Simanavičius minėtus parodymus galėjo duoti paprasčiausiai dėl to, nes tiksliai neprisiminė 2-osios kuopos vadų kaitos.

22_pav.: Juozo Vėsos liudijimas, papildantis Henriko Salelionio teiginį ir taip pat Stanislovo Gervino, lyg. ir psichologinis prievartavimo bandymas 1948 m. N. Reikalo žudynėse paliudijimą po 14-os metų pakeisti į J. Krištaponį, kaip tai pakeitė Martynas Kačiulis. Galima pasididinti.

Turiu pasakyti, kad 22_pav.: paskutiniu sakiniu man laiške LGGRTC-as labai teisingai parašė, jog vadų kaitos galėjo ir neprisiminti. Tačiau, tie, kurie tų vadų kaitos neprisiminė, tai tie tardytojams aiškiai ir pasakė. O tie, kurie davė parodymus; tie paminėtieji, - tai jie ir išsiskiria savo intelektu, ir jų parodymai labai skiriasi nuo kitų visais atžvilgiais.

Tik LGGRTC-ui truksta mąstymo ir suvokimo, kad, JEIGU DAŽNAI KAITALIOJOSI KUOPŲ VADAI, TAI AKIVAIZDU, KAD NEBUVO TIKRO KUOPOS VADO. Kas tarnavo bet kokioje kariuomenėje, tai kiekvienas gali patvirtinti, jog kiekvienai operacijai skirti kitą kuopos vadą - tai didelė nenormalybė ir nenormalybė, kad, neva, „J. Krištaponis su N. Reikalu“ kaitaliojosi, ką nusirašė M. Pocius savo viešose publikacijose, net nepagrįsdamas, iš kur tokią nesąmonę nurašė, o nuo juo nurašė-nuplagijavo su visomis grubiausiomis klaidomis LGGRTC-as savo Priedui prie PA-2 sprendimo naikinti Didvyriui Atminimą.

Tačiau, tikrumoje dokumentai rodo, kad kaitaliojosi ne „J. Krištaponis“, o jo pavaduotojas Vladas Tamošiūnas (tai

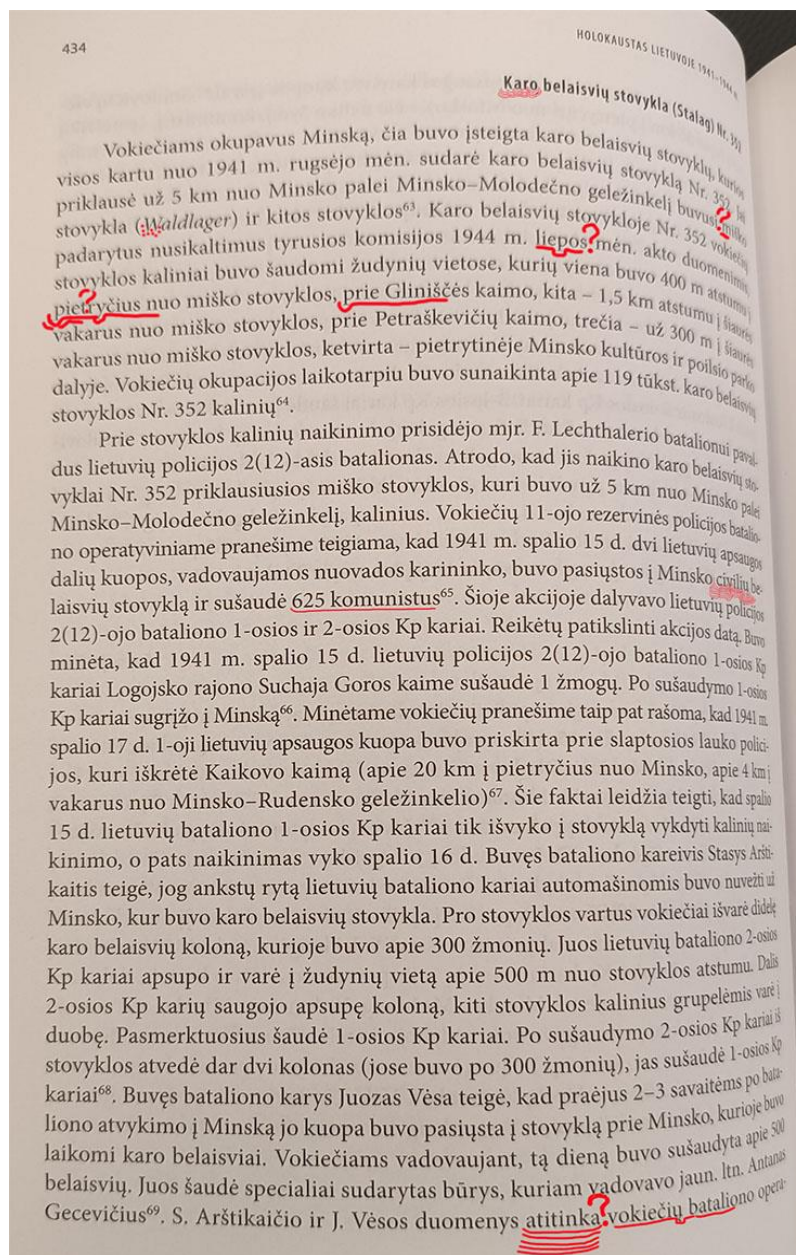
puskarininkis iš Punios *J. Vėsa* pabrėžė), kuri (V. Tamošiūną) Baltarusijoje kaip kuopos vadą rodė žymiai daugiau liudininkų, nei jo tiesioginį vadą N. Reikalą.

KITU
Minske

APLAIDUMŲ

GAUSA

Pirmiausiai, šokiruoją visiškas nesigaudimas Minsko geografijoje, nagrinėjant Karo belaisvių stovyklą, vadinamą Štalag-352, išmėtytą Minsko pakraščiuose. Keista, kad į vakarus nuo Minsko prie Masiukovščinos gyvenvietės GRAMATIŠKAI NETEISINGAI KNYGOJE NETEISINGAI VADINAMA NUOLAT RAŠANT STOVYKLOS PAVADINIMĄ IŠ MAŽOSIOS RAIDĖS, atseit, „miško stovykla“. Iš mažosios raidės galima būtų rašyti, jeigu būtų rašoma „miške stovykla“ - tai tada žodis „miškas“ būtų Bendrinis daiktavardis. Be to, ir knygoje iš vokiečių kalbos paimtas žodis „Waldlager“ yra parašytas didžiąja raide. Didžiąja raide rašoma ir rusiškai ir gudiškai, kai organizuojamos ekskursijos po Miško stovyklą - galima įsitikinti ir per GOOGLE. Todėl pradinės mokyklos kurso gramatikos ignoravimas persipina su elementariausiomis geografinių pagrindų ignoravimu, o lietuvių kalboje „naujos rašybos taisyklės“ išsigalvojimas šią stovyklą rašant iš mažosios raidės net istorinėse pažymose bei moksliniuose straipsniuose, jau nekalbant šioje lietuviškoje Holokausto knygoje Tikrinio daiktavardžio ignoravimas pasaulio akivaizdoje ne tik keistai atrodys, bet ir pasitikėjimas šios knygos teiginiais taps abejotinu.

Svarbiausia, A. Rukšėno „a t i t i k i m ū “ sugalvotas „išradimas“, LYGINANT MIESTE STOVYKLOS CIVILILIŲ AUKAS SU UŽ Miesto KARO STOVYKLOS AUKOMIS? Tik ne aišku, iš kur A. Rukšėnas „išpaišys“ Karo stovykloje „komunistus“, kai jie liepos mėnesį Drozdų kaime šalia NKVD vasarvietės (dabar ten A. Lukašėnos vasarvietės) buvo atlikta filtracija nuo komisarų, nuo žydų su aukštu-marksistiniu išsilavinimu ir nuo komunistų? (nuoroda per vertėją į prastai lietuviškai verstą, nes originali rus. kalba blokuojama) Ir, išvis, kur daugiau komunistų realiai gali būti - Karo, ar Civilių belaisvių stovyklose?

23 pav.: 434 psl. A. Rukšėno „grožybės“, kurias galima dar labiau pasididinti

Svarbi tema: **Net garsioje NKVD-istų knygoje apie jokią „karo belaisvių naikinimą“ net neužsimenama. (taškas)**

Todėl pabandykime pasiaiškinti su A. Rukšėno - dr.A. Bubnio ir M. Pociaus cituojamą tiesioginiu šaltiniu - garsiaja B. Baranausko, E. Rozausko, Rukšėno (gal mūsų nagrinėjamo A. Rukšėno artimas giminaitis ar šeimos narys?) knygą "Masinės žudynės ..." Josios [308-309 psl.](#) pateikiami dokumentai atvykimui į Baltarusiją, o šiek tiek raiškesniame atskirai tik [309 psl.](#) pateiktas Vyriausiojo tvarkos policijos generolo majoro ir SS brigadfiurerio Jedicke-s OPERATYVINIS PRANEŠIMAS, datuotas 1941 spalio 21 d. Minske, pateikdamas apie ypatingos užduoties vykdymą Minske, tame puslapyje pateikdamas bendrąją padėtį. Toliau [310-311 psl.](#) matome pateiktą karinę struktūrą ir pranešimai apie veiklą, kaip *1941 spalio 14 d. „išvalė“ Smolevičių vietovę, likvidavus 1300 žmonių, toliau spalio 15 d. gražinta rimtis apie Lagoiską*, išvardinant vietas su žemėlapiais ir pakarimo egzekucija toliau to 312 psl. jos nuotrauka.

Toliau Mindaugo Pociaus LII(Lii) Pažymos 9-tame psl. [8-9. psl.](#) ir [9 psl.](#) čia mano pateiktose nuotraukose matome du kartus minimą [tos knygos 312 psl., į kurią galima pažvelgti](#). Taigi, tame puslapyje pasakojama, kaip *Lagoiske buvo sušaudyti 6 partizanai ir vienas komunistas, Plekčėnkuose - 52 žydai ir 2 partizanai, ...*

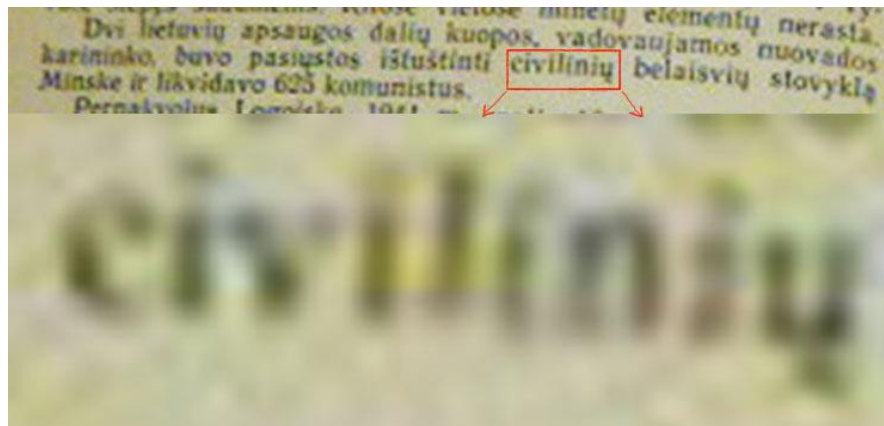
Toliau to 312 psl. sunkokai nuotraukoje įžiūrimoje antroje pastraipoje rašoma taip:

„Dvi lietuvių apsaugos dalių kuopos, vadovaujamos nuovados karininko buvo pasiųstos ištuštinti civilinių belaisvių stovyklą Minske ir likvidavo 625 komunistus“

Ši 312 psl. antroji pastraipa atrodo taip:

Kaip matome, aiškiai parašyta, kad „CIVILINIŲ belaisvių“ Jeigu knygoje būtų ir klaida, sumaišius karo belaisvius su civiliniais, tai jau logika pati prašo abejoti,,: „iš kur karo belaisvių stovykloje gali būti komunistų tiek daug? “ Tarp eilinių kareivių (o "Štalag-352" nėra skirtas karininkams - karininkams būdavo skirti DULAG-ai) greičiau galėjo būti komjaunuoliai, o ne „komunistai“.

Toliau tame 312 psl. rašoma apie pernakuojimą Lagoiske, spalio 16 d. buvo apieškotos kitos išvardintos vietovės. 1941 m. spalio 17 d. I-oji lietuvių apsaugos kuopa buvo priskirta prie slaptosios lauko policijos, kuri iškrėtę Kalkovo kaimą (apie 20 km į pietryčius nuo Minsko). apklausė gyventojus, bet akcija nedavė rezultatų. Tačiau o 312 psl. viduryje yra antroji Mindaugo Pociaus paminėtoji citata apie 1941 m. spalio 18 d. išsiųstus būrius:

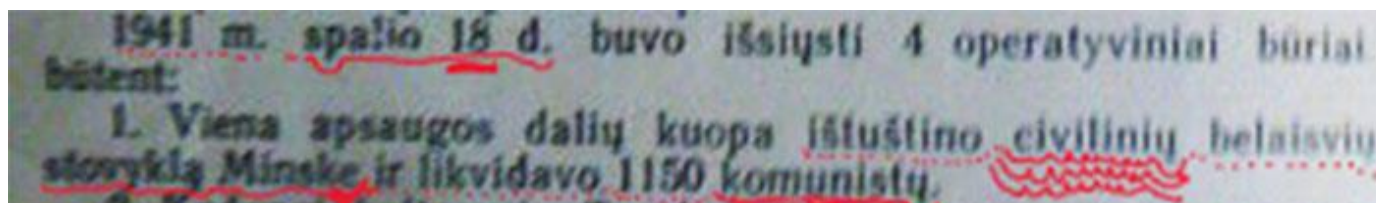

[24 pav.:](#) iš NKVD-istų garsiosios knygos 312 psl. antrosios pastraipos pirmoji citata.

Šią citatą galima pamatyti [visame 312-tame puslapyje](#).

„1. Viena apsaugos dalių kuopa ištuštino civilinių belaisvių stovyklą Minske ir likvidavo 1150 komunistų.“

Šita antroji nuo A. Rukšėno dr. A. Bubnio nurašyta M. Pociaus citata; paminėtoji 312 psl., neryškioje to puslapio nuotraukoje su mano raudonai pabrauktais žodžiais atrodo taip:

[25 pav.](#): antroji N. Pociaus citata [iš 312 psl.](#) .

Pirmiausiai, ATSIPRAŠAU už šios garsiosios NKVD-istų knygos neryškas nuotraukas, nes man teko paskubomis Biržų pilyje (Jurgio Bielinio vardo bibliotekoje) per laidotuves paskubomis fotografuoti, kai buvo prastas apšvietimas.

Tačiau, kaip matote, garsūs NKVD-istai, atrodo, nesuklydo, nes jie irgi cituoja ar verčia iš vokiečių kalbos žudymo organizatorių ataskaitą. Joje žudikai taip pat, atrodo, negalėjo supainioti Karo belaisvių stovyklas su Civilių stovyklomis, nes karo specialistai, ir, dar, karo metu, kad suklystų“ - tai neįmanoma. Įmanoma suklysti tik istorikams, netarnavusiems karinėje tarnyboje ir nemokantiems atskirti kariškių nuo civilių.

Juolab, Karo belaisvių „stovykloje“ po atviru dangumi Drozdų kaime (kiek į šiaurę nuo Štalg-352 stovyklos, kurios dar liepos mėnesį nebuvo) FILTRACIJA NUO KOMUNISTŲ, politrukų, ir, kažkodėl, nuo žydų buvo vykdoma liepos mėnesį. Todėl SPALIO MĖNESĮ PAKARTOTINA FILTRACIJA NUO KOMUNISTŲ AR GALĖJO VYKTI ? ? ? Negi „Krikštaponį masiniu karo belaisvių žudymu“ kaltinti galėjo tik bepročiai? Tokiais NKVDI-istai B. Baranauskas ir E. Rozauskas gal nebuvo? Negi todėl jų knygoje nekaip neradau jokios užuominos apie jokių „masinius Karo belaisvių naikinimus“? Tą knygą jaunystėje skaičiau ir dabar skaitykloje neteko nieko panašaus pastebėti.

GRĮŽKIME PRIE [23 pav](#) 434 psl. PRADŽIOJE PRIE PAMINĖTO Gliniščės KAIMO !!!

Atkreipkite dėmesį, kad knygoje keliose vietose minima, jog, neva, kryptis „*nuo Miško karo belaisvių stovyklos į pietryčius iki Gliniščės kaimo.*“ Todėl siūlyčiau pažvelgti į to laiko vokišką topografinį žemėlapi:

26 pav.: Maciukovščinoje iš Lesnoje (Miško) karo stovyklos paverstoje belaisvių stovyklos garsūs vartai. Vokiečiai stovyklų vartams skirdavo, paprastai, didelį dėmesį - prisiminkime Osvencime vartus. O šie Maciukovščinoje vartai pagal čia dešinėje 90 pav. parodyta žemėlapi turėtų būti kairiajame žemėlapi krašte, jeigu neapsirinka dabartiniai gidai. Galima [pasididinti](#).

Jeigu J. Krikštaponį kaltinantys "liudininkas/liud..-kai" mini stovyklos VARTUS, tai tada kaip tik ir yra vieninteliai garsiausi Štalag-352 vartai, o nuo jų 0,5 km atstume, pagal M. Kačiulio pakeistus parodymus, neva, buvo „žudynės belaisvių“, tai šiuo metu dabar tame atstume yra miestas su daugiaaukščiais namais.

Todėl jų pamatams iškąsti ir požeminėms komunikacijoms prkloti, ekskavatoriais būtų „nužudytųjų kaulai“ išversti. Tai būtų didžiausia Minsko sensacija, kai ekshumacija būtų atradusi sušaudymo kulkas

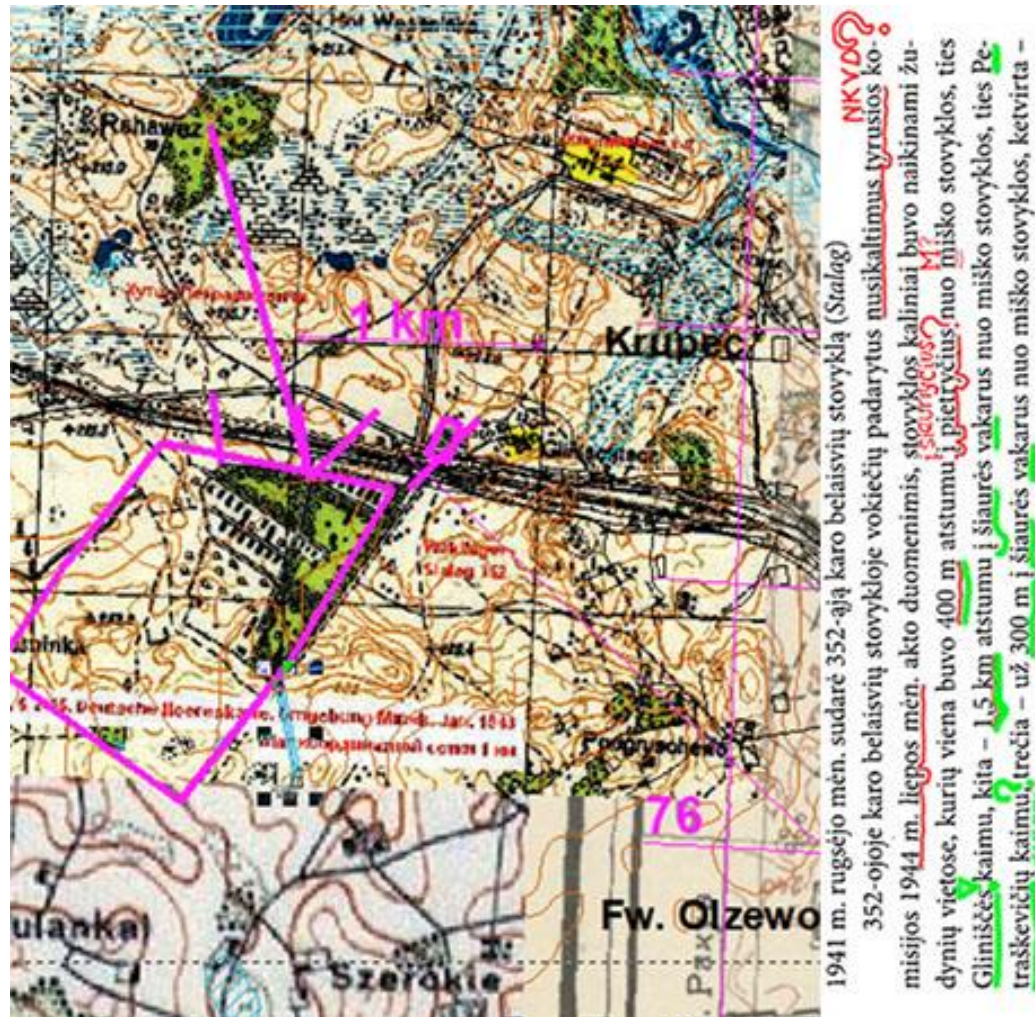

27 pav.: už Minsko į vakarus Maciukovščinoje Miško (Лесное) stovykloje įrengto Štalag-352 vokiečių laikų topografinis žemėlapis su reljefu, mastelio M 1:25000 (su kilometrių koordinacijų tinklu žemėlapyje turinčiu 4-ių cm ilgi.) Aišku, čia šioje nuotraukoje tas žemėlapis apie du kartus padidintas paties **kraštotyrininko Oleg-o Usačiov-o, kuris, subrėžtas mėlynomis rodyklėmis, surašė nuo geležinkelio pervažos ATSTUMŲ pastabas:** 1-iki BELAISVIŲ KAPINIŲ pačiame kaime Glinist. 2- iki miškelio, kuris yra šio žemėlapi centre . Šiuo metu tame miškelyje yra monumentas MIRUSIEMS karo belaisviams ir jiems uždegta amžinoji ugnis - šalia josios net cerkvė dabar pastatyta su šios belaisvių stovyklos muziejumi.. Galima [pasididinti](#)

:

Tai, kaip matome, NUO BELAISVIŲ STOVYKLOS IKI MINĖTO KAIMO KRYPTIS BEVEIK PRIEŠINGA !!! Kodėl A. Rukšėnas klaidina skaitytojus? Ar sunku pažiūrėti į žemėlapi ir tiksliai parašyti kryptį? Ir, išvis, kaip galima tyrimus

pravedinėti be kartografijos ir rašinėti bile ką? Pasigrožėkite“ [28 pav.](#), pasirodo ir dr. A. Bubys paistė, neva, „pietryčius“ savo knygoje!

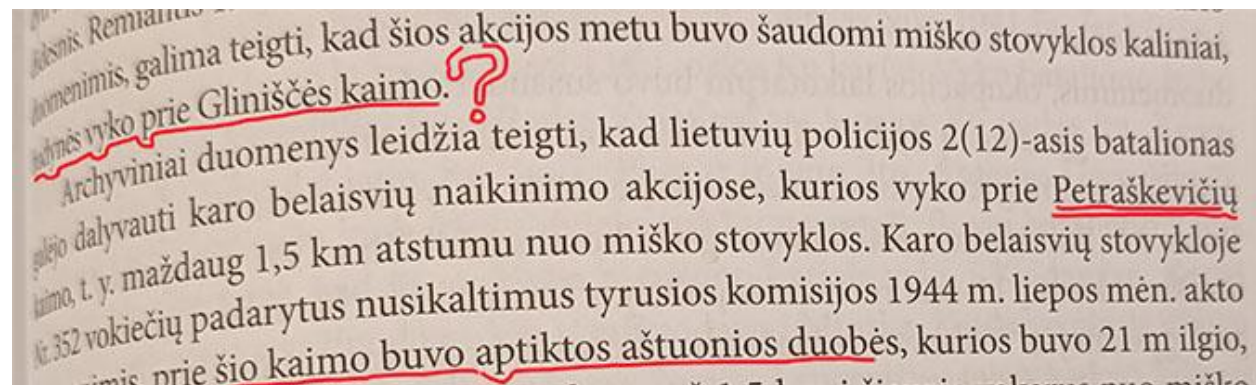

[28 pav.](#): ant lenkiško 1930-ųjų metų žemėlapiu uždėto 1940-ųjų metų vokiškojo reljefo situacija ir apie žudynių vietas A. Bubnio nurodytų atstumų ir krypčių violetinės

linijos. Šviesiai mėlyna linija nuo stovyklos pietinio kampo, arba, nuo stovyklos vidurio parodyta galimai neteisinga-klaidinga, nes ten jokių dar kasinėjimų ne tik nevykdoma, nes ten jau statiniai stovi. Galima [pasididinti](#).

Negi ir dr. A. Bubniui nebuvo įmanoma pasinaudoti kartografinius žemėlapis ir įdėti į knygą? Ką, Kremlius „neleido“? O gal kartografija nenaudojama knygose tam, kad bet ką galima būtų paistyti?

Tai ar galima tikėti dėl dr. A. Bubnio raštu nurodytų ir mano [28 pav](#) subraižytų nuo Miško stovyklos pagal mastelį violetinėmis linijomis iki taip vadinamų „žudynių-egzekucijų“ vietų?

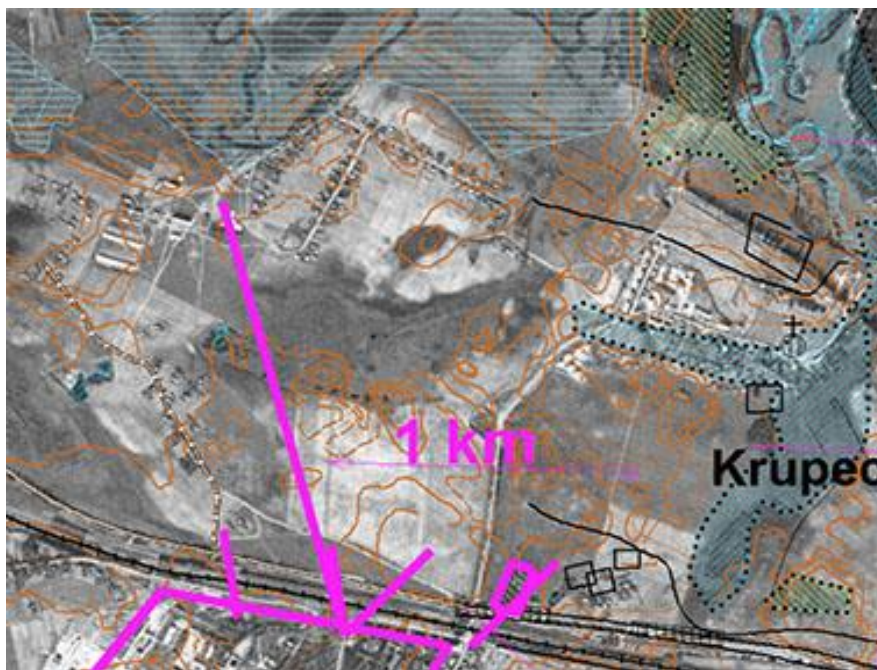

[29 pav.](#): ištrauka iš 437 psl. Galima [visa 437 psl. atsidaryti](#).

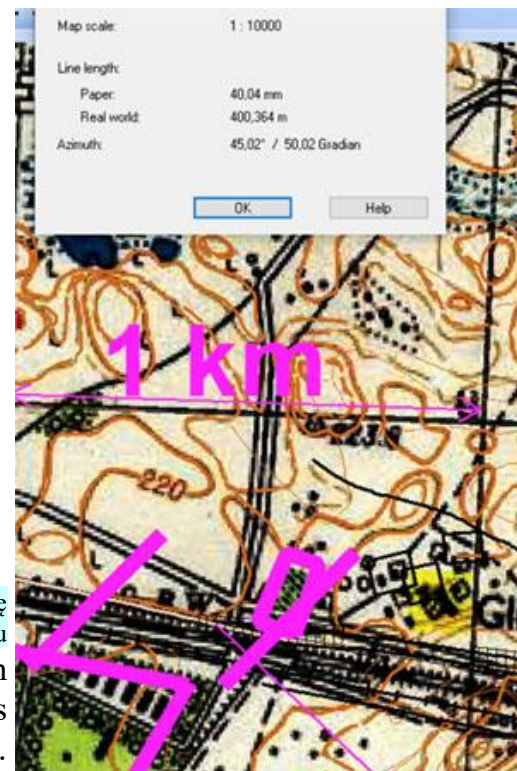
Man čia [29 pav](#) kelia abejones nurodytos, neva, „karo belaisvių žudybnių“ vietos - ypač, nepatikima dėl, neva, „Petruškevičių tyrusios vienkiemio 1944 m. liepos mėn. komisija akte buvo aptikusios aštuonias duobes“, kai aš esu visai ką kitą apie tą vietą skaitęs,

Peržvelgus [O. Usačiovo dėstymo I-ąją dalį](#), peršasi mintis, jog čia galėjo būti karininkams stovykla, į kuriuos sovietai dar su didesne panieka galėjo žvelgti, nei į karių Miško stovyklą Masiukovščinoje.

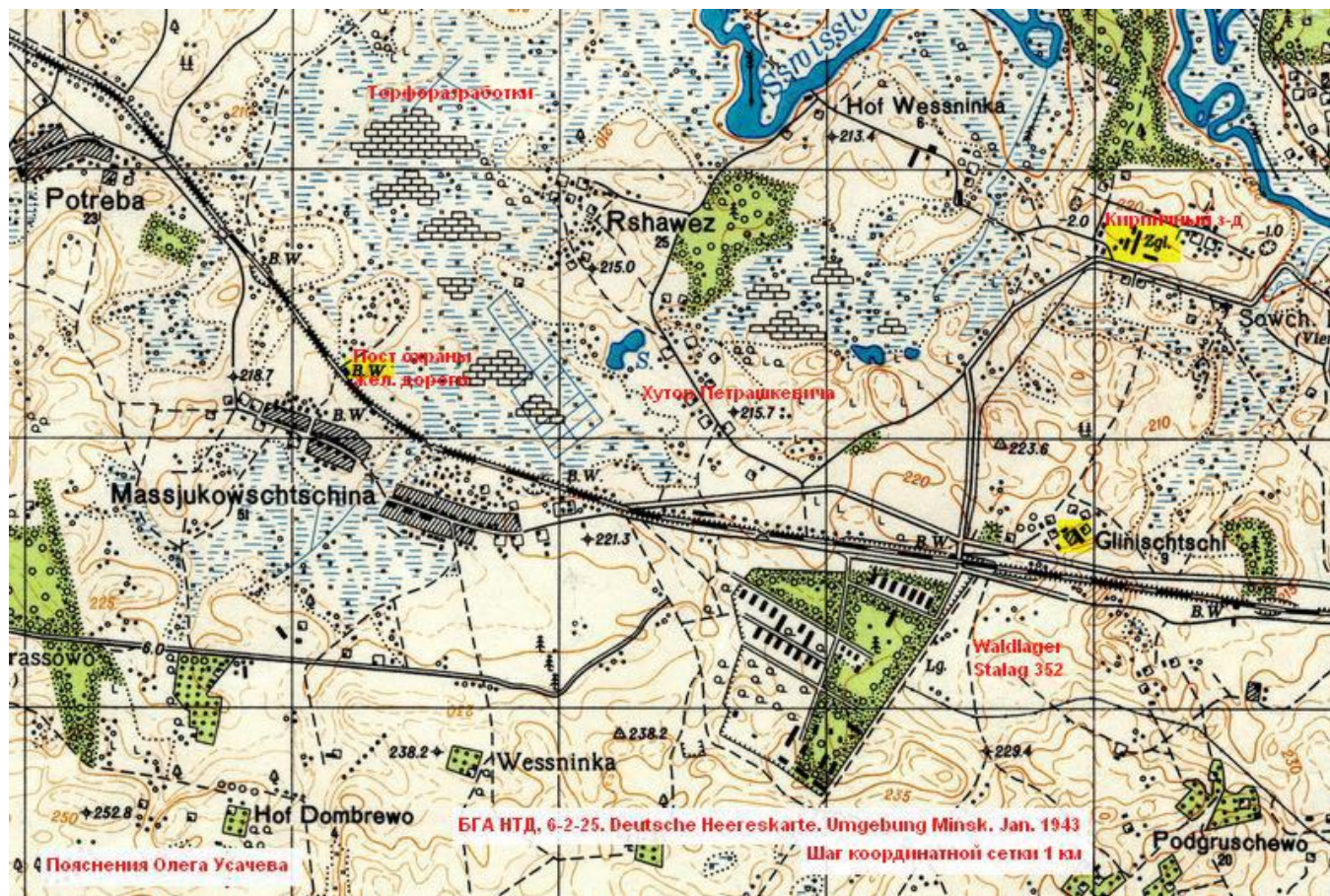
Tai, negi todėl nuo mūsų A. Rukšėno - dr. A. Bubnio ir buvo nusiųpta šis stovykla, pakišant jam Miško stovyklą? Taigi, pagal dr. A. Bubnio knygos 43 psl. ir [1NKVD-istų MASINIŲ ŽUDYNIŲ knygą](#): matomus nuo Miško stovyklos iki „žudynių vietų?“ atstumus pagal nurodytas kryptis sudėjau ant 1964 m. Pentagono žvalgybinės kosmoso nuotraukos sudėjau reljefą, kad, geriau tiksliai, spėliojamų „žudynių“ vietas suvokti:

30 pav.: Galima pasididinti nuorodas iki „žudynių?“ vietas pagal 1964 m. Pentagono žvalgybinę iš kosmoso nuotrauką su 1930 m. lenkišku reljefu ir vietovardžiais ir mėlynai užbraukytu naujuoju vandens telkiniu. Kaip matome, mažiausiai tikėtinos trumpiausios iki 0,5 km ilgio palei geležinkelį nurodytos žudynių vietos, nes dar ir Masiukovščinos gerai apgyvendintos gyvenvietės žmonės būtų fiksavę masines žudynes. Nors, kita, vertus, palei geležinkelį iki 400 m atstumu link Petruškevičiaus vienkiamio dar neužstatyta - labai daug tuščių vietų ir jeigu palaikai yra, tai jų tikimybė čia atrasti dar yra:

31 pav.: Galima pasididinti-prasiplėsti pagal mastelį 400,364 m ilgio dvi raudonas linijas ant vokiško žemėlapiu.

[32 pav.:](#) platesnė vieta

33 pav.: Petrushevichi kaimo vietovė

Ties šiuo Petrushevichi kaimu, apie kurį O. Ušačiovas aiškino: „Kita tūkstančių žmonių, esančių netoli Stalag-352, žūtis vieta yra Petraškevičiaus kaimas, esantis už 1,5 kilometro nuo stovyklos. Minsko srities komisijos dėl nacių įsibrovėlių žiaurumų akte nurodoma, kad prie kaimo buvo aptikti 8 duobiniai kapai su pelenų krūvomis, likusiomis deginant kūnus. Tarp jų rasta apdegusių kaulų liekanų, plaukų kuokštų, smulkių metalo dirbinių, moteriškų ir vaikiškų batų. Tyrimo metu nustatyta, kad naciai čia sudegino iki 25 000 nužudytų civilių Minsko gyventojų“, – aiškino Olegas Ušačiovas.

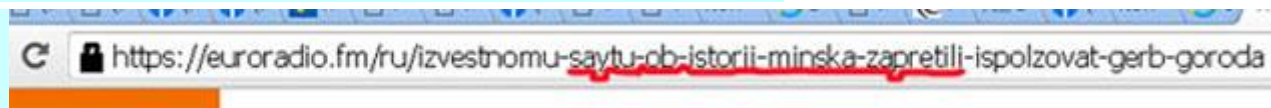
39 pav.: Galima pasididinti, sunaikinto Petrushevichi vienkiemio iš kelių sodybų vietovę, su išlikusiu keliu,ėjusiu per tą vienkiemį (Petrushevichi kaimą) ir kuris dar gerai matomas 125 pav. 1964 m. Pentagono žvalgybinėje nuotraukos kairinės dalies apačioje. O šios nuotraukos tame 129 pav.: į tolumą nueinančio kelio horizonte matosi, būtent, to memorialo miškelis, kuris 105 pav. ir 106 pav. apvestas violetiniu stačiakampiuku.

Nuo 1944 m. pavasario nužudytieji buvo deginami, lavonus apibarstant baltais milteliais - termitu, matyt. Buvę kaliniai prisimena, kaip su palyda anksčiau poligone žuvusiųjų palaidoti palaikai buvo iškasti, apipilti naftos produktais ir padegti. Juodi dūmų debesys su aštriu kvapu pasklido po apylinkes ir pasiekė stovyklą bei kaimą. „Senbuviai tvirtina, kad žemę virš nužudytuosius važinėjo tankas – stovykloje veikė tankų remonto dirbtuvės, bet ir po to žemė ilgai judėjo“, – sakė krašto istorikas Olegas Ušačiovas. Tūkstančiai civilių sušaudyti. Negailestingos masinės egzekucijos prie Miško stovyklos neaplenkė ir civilių: savo atsiminimuose buvęs kalinys G. Drynkinas minėjo, kad 1941 metų lapkričio 7 dieną už kareivinių prie stovyklos buvo sušaudyta apie 14 tūkstančių. Neaišku, už kokių kareivinių?

Владимир Воложинский: “Потому что на сайте публикуются не только мои как автора материалы, но еще и люди присылают свои статьи. В разделе “Публицистика” довольно много материалов, автором которых является Олег Иванович Усачев: о периоде оккупации, о Кубэ, о взрыве, о Мазаник, о лагере военнопленных в Масюковщине, в Пушкинских казармах. Его информация часто носит дискуссионный характер. Но это нормально, ведь в дискуссиях рождается истина”.

40 pav.: interviu su 2012 m. uždrausto „Senas ir naujas Minskas“ tinklalapio redaktoriumi, Minsko muziejaus pavaduotoju ir žymiu kraštotyrininku. Norint, plačiau, paskaityti, ką rašo Euroradio, galima susirinkti jos adresą tokį:

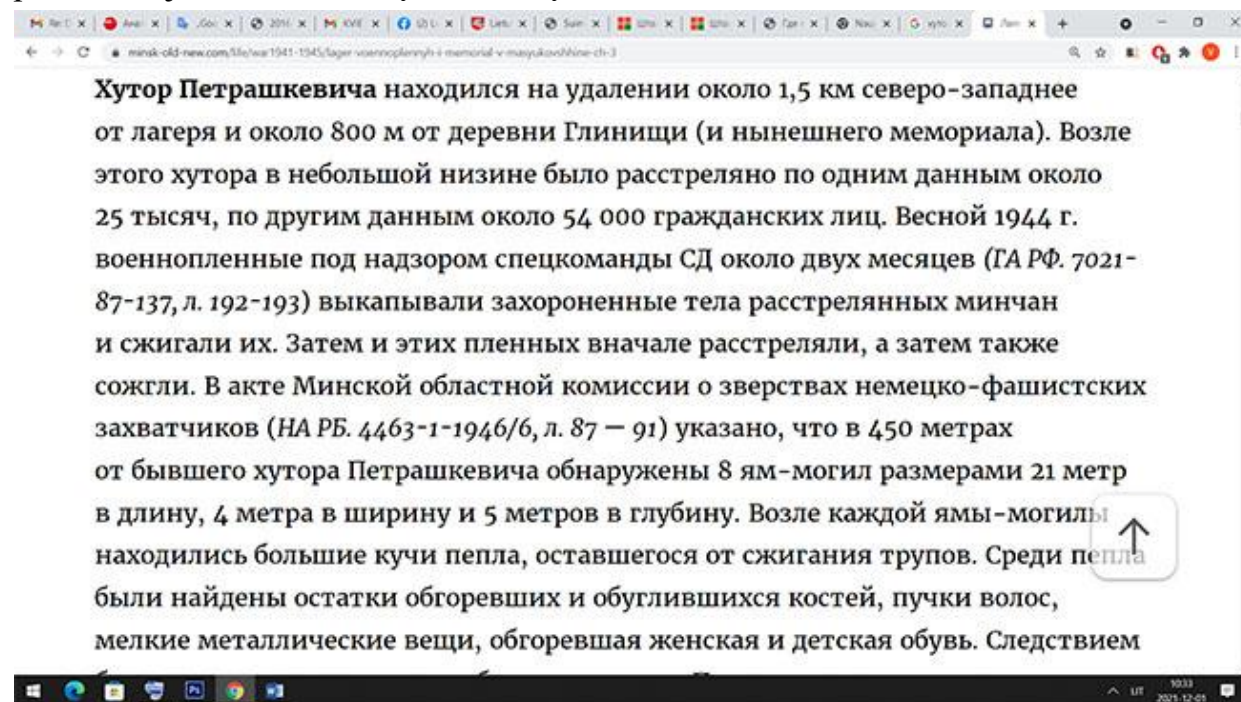

41 pav.: Pagal tą adresą galima paskaityti Euroradijos pranešimą ir nesurinkus adreso

Matome, jog, 2012 metais buvo pakibusi grėsmė šiam žymiam Seno-naujo Minsko tinklalapiui, kur daugiausiai apie šio miesto istoriją buvo daug prirašęs kraštotyrininkas Olegas Usačiovas. Aš tuo tinklalapiu labai naudodavausi. o, štai, sustiprėjus Lukofašistiniam režimui, ir dėl šio režimo siautėjimo užsidarius labai geram tinklalapiui, jau į žymaus kraštotyrininko publikacijas galima tik per archyvą įeiti, kas sudaro ir keblumų ir, gal, ne visos publikacijos išklotos. Dabar šiam publikacijos pašnekovui - Minsko istorijos muziejaus direktoriaus pavaduotojui Vladimirui Volžinskiui asmeniškai laišką parašiau. ...

Todėl Lietuvos istorikams, manau, reiktų sunerimti. Ypač, kai reikia tyrinėti šį 2-ąjį batalioną. Aišku, dėl J. Krikštonio reikalas jau aiškus, atrodo - jo čia nebūta. Bet, tuo labiau, reikia šį tarpsnį Gudijoje tirti. Bet, kaip tai galima, kai toks fašistinis režimas, mėgdžiojantis A. Hitlerį visais aspektais?

Kaip tirti, kad ir A. Bubnio paminėtą Petraškevičių ūkį (vienkiemį) iš kelių sodybų? Pasirodo, nužudytųjų čia gali būti priskaičiuojami net iki 54-ių tūkstančių!

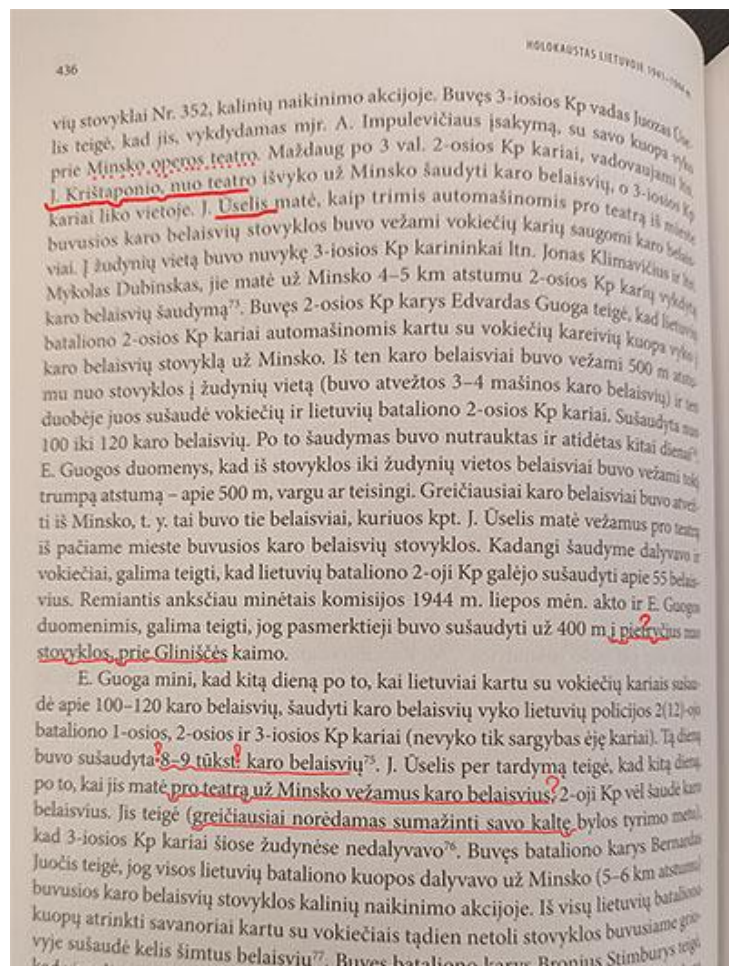

42pav.: Prieš kelis metus labai laisvai galima buvo skaityti, apie šiuos nacių nusikaltimus. Deja, dabar ši informacija tapo deficitinė

Atkreipkime dėmesį į sušaudymo vietos charakterį - ŽEMUMĄ paminėtą. Vadinasi, greičiausiai, gali būti įlomos į pelkę kiek iš pietvakarių, tiek ir iš šiaurinės dalies. Dabar pačia žemuma driekiasi didelė gatvė, lygiagrečiai geležinkelio ir todėl 39 pav. nesimato tos gatvės, kuri yra žemiau žemės lygio, o iš šiaurinės dalies užstatytas mikrorajonas. Negi namai stovi ant sudegintų žmonių pelenų? Kur „kultūra“ tyrimo komisijos, tyrinėjusios ir net neatžymėjusios šios sakraliniai privalomos būti vietos?

Todėl dar kartą peržvelkime A. Bubunio paminėtų žudynių [28 pav](#) nurodytas vietas ir susidaro įspūdis, kad galimai LABAI BUVO SUSIŽAVĘTA J. KRIKŠTAPONIO APKALTINIMU, NUSIPAISTANT IR ĮLENDANT Į MASIŠKIAUSIĄ CIVILIŲ ŽMONIŲ NAIKINIMO VIETĄ IR Į JĄ NORINT ĮKIŠTI, neva, „karo belaisvius“ KURIE BUVO ŽUDYTI VISAI KITOJE VIETOJE.

Įdomus dėstymas 436 psl., kur, neva, „J. *Krikštaponis nuo teatro išvyko*“. Apie **tai pasakė, J. Ūselis, galimai, kuriam būtina buvo taip sakyti, kad dalį kaltės jJ. Krikštaponiui permesti**. Be to, J. Ūseliui galėjo būti apmaudas, kai jiedu su jo pavaduotoju J. Klimavičiumi viską darė, kad iš kalėjimo J.Krikštaponį ištraukti ištraukti ([melagingą Raportą](#) kuriant ir ...), o tąsai ėmė ir negrįžo į batalioną.

43 pav.: 436 psl. apie J. Krikštonį, J. Ušelį, E. Guogą liudijimą ir Gliniščę km.

Dar viena labai svarbi aplinkybė, kad J. Ušelis Ukmergės krašte buvo Partizanų būrių vadu, slapyvarde „Pakalnis“ ir PRIVALĖJO ŽINOTI, JOG J. KRIKŠTAPONIS ŽUVĘS - TODEL PARANKU ŽUVUSIAJAM VISAS KALTES SUVERSTI. Be to, pagirtina, kad A. Rukšėnas parašė pastabą šiame 436 psl., jog „J. Ušelis per tardymą teigė, kad kitą dieną po to, kai matė pro teatrą už Minsko vežamus karo belaisvius, -2-oji Kp vėl šaudė karo belaisvius. Jis teigė (**greičiausiai norėdamas sumažinti savo kaltę bylos tyrimo metu**), kad 3-čiosios Kp kariai (nevyko tik sargybas eję) Tą dieną buvo sušaudyta 8-9 tūkstančiai karo belaisvių⁷⁶“

Tuo labiau, kad J. Ušeliui mirties nuosprendyje yra aiškiai parašyta, kad jam „vadovavus 3-čiai kuopai, žudynėse vadovavo ir 2-čiai kuopai“. Taigi ta aplinkybė ir neigia, kad „J. Krikštonis Baltarusijoje“ galėjo būti, kai 2-osios kuopos vadais liudininkai vardija net iki 7-ių karininkų net iš kitų kuopų, nuolat beikeičiančių tos kuopos vadovavime. Tuo labiau, kad pats J. Ušelis minėjo, kad ta kuopa būdavo palikinėjama kareivinėse, kad ją nuolat naudoti spec. operacijom . . O kaip tik, Minsko operos teatro paminėjimas, kuris tuo metu buvo bombų apgriautas, kaip tik yra arčiau Čeliuskinkiečių parko ir prieš jį Parodai, kurioje buvo karo belaisvių stovykla ir prie kurios važiuoti daug paprasčiau tiesiai Maskvos traktu, nei žymiai toliau į Miško stovyklą.

Na, o dėl Edvardo Guogos teigimo, tai jis yra labai svarbus, nes E. Guoga štai, ką pasakė:

Po to, kiek praijo laiko nepastatams, iš Minsko,
 kiek kilometrų nepastatams, kokiamės šit patigane buvo
 laistomi karytiniai karo belaisviai. Ten buvo daug medinių
 kerų ir vienas mūrinis pastatas. Vėliau ten andrai kuge
 su automatinėmis, ka radono kuopos negamens, karte
 rešuto ir vėliau kerų, adaro kuge. Šis ten autome-
 istinis darys ašis karytinis karo belaisvis is juos
 šaudytis iš šos stovyklos, maždaug 500 metrų atstume.
 Ten buvo iš kaste duobi, maždaug 4 metrų pločio, 1 metrų
 aukščio ir apie 50 metrų ilgio. Abi buvo apaugusios prie

Kadangi E. Guoga pažinojo Krikštonį, tai jį atsiminti turėjo. Jei neatsiminė, - tai jo, - ten, - nebuvo.

Tai darytina išvada, kaip S. Butkauskas, šiose žudynėse minėjęs "Krikštonį".

galimai suklydo?

44 pav.: **vėl Edvardo GUOGOS įrodymas, jog „J. Krikštonis Baltarusijoje“ būti negalėjo**, nes žudynėse nepamena, kas kuopai vadovavo, kai jis puikiai prisimena J. Krikštonį tik Kaune buvusį.

O dėl E. Guogos apie karo belaisvių naikinimą, kuris nurodytas A. Rukšėno .72-oje pastaboje kaip 1961-8-07 tardyme, tai, būtent, čia 44 pav pateiktas, kuris visiškai neįrodo, nes E. Guoga nurodo belaisvių stovykloje tik vieną mūrinį pastatą, kai Miško stovykloje yra ne vienas mūrinis pastatas, ir kitų mūrinių pastatų, kaip kareivinių ir lazareto nematyti nelabai galėjo. O kad EGZEKUCIJOS NETOLI STOVYKLOS, TAI KAIP TIK Minsko ŠIAURINĖJE DALYJE - Parodos belaisvių stovykloje taip pat apie puskilometrį galėjo būti naikinimai kad ir dabartinėje Tolbuchino alėjoje, kur yra masinė kapavietė. Aišku, toje alėjoje irgi, kaip ir Miško stovyklos Glinišče kaime buvo daugiausiai laidojami nuo epidemijų mirę.

Be to, labai ne aišku dėl E, Guogos teiginių apie karo belaisvių stovyklą, nes jis po 21 m. teigė taip:

Klausimas - Be minėto Rudensko miestelio, į kokias kitas vietas jūs buvote išvykę su 12 bataliono kareiviais vykdyti žmonių žudynes?

Atsakymas - Dar viena operacija buvo. Ar 1941 metų pabaigoje, ar 1942 pradžioje. Vietovės pavadinimo nepamenu. Mes tada važiojome su mašinomis. Važiavo mūsų batalionas ir vokiečių, kaip jie vadinosi "Schtsopolizei" batalionas. Nuvykome į belaisvių stovyklą, aptvertą spygliuotomis vielomis, už kurios buvo mediniai barakai. Mums pasiūkino, kad ten yra terybiniai belaisviai. Daugiausiai kariškiai. Buvo vienas kitas civilis, bet daugiausia kariškiai. Tikrai vyrai. Moterų ir vaikų nebuvo. Paskelbė, kad juos vežė į kolūkius

N. Pakalnienė E. Guoga

[45 pav.](#): E. Guogos liudijimas Tarptaunėje parodoje

Kaip matome, į egzekuciją E. Guoga vyko netų sandūroje - TAI AIŠKU, JOG NE SPALIO VIDURYJE, kas yra A. Rukšėno pritempinėjama, nes egzekucijos vyko ir žiemos metu. Dabar nepamenu, koks liudininkas liudijo apie dideles krūvas lavonų, kurios buvo žiemą laikomos šalčio metu, nes laidojimo buvo ir problemos dėl įšalo.

Tos mirusiųjų krūvos galėjo labiau būti Parodos stovykloje, nes Miško stovykloje Glinišče (Molynės) kaime buvo molio karjerai, į kur molis buvo pagal [32 pav.](#) vežamas į šiaurės pusėje esantį miestelį Kirpičnoje (Plytinė). Todėl laiduoti epidemijų aukas buvo lengviau nei Parodos stovykloje, tuo labiau, kad Miško stovykla buvo sovietinės Raudonosios armijos kavalerijos kareivinės, kuriose buvo daug įvairiausių arklių tempiamų vežimų, kuriuos perpjovus pusiau, būdavo labai gerai vežti didžiausias mirusiųjų krūvas.

46 pav.: Miško stovykla su besimėtančiais patrankų vežimais, tinkamais numirusius lavonus išvežti.

1. Glinišče kaimo karo belaisvių kapinėse Komisija rado 197 kapavietes įvairių dydžių ir daugelyje kapuose pastatyti mediniai kryžiai ir turi užrašus pavardžių, arba palaiduotųjų kiekį. Atkasus, lavonų rasta daugiau, nei nurodyta. Komisija mano, kad palaiduota apie 80 tūkstančių sovietinių karo belaisvių.

[Šeštame ir paskutiniame tos Komisijos puslapyje](#) rašoma, jog „sistemiškai“ buvo naikinami sovietiniai karo belaisviai ir taikūs piliečiai. (Šiame sakinyje keistai karo belaisvių sisteminis naikinimas pažymėtas pirmiau, nei taikių gyventojų. Negi sovietai Holokaustą neskaitė kaip didelį nusikaltimą?) Rašoma apie naikinimo metodus, kaip bado režimas su išsekinanuoju fiziniu darbu, sudarant antisanitarines sąlygas, iššaukiančius masinius infekcinius susirgimus, mušimus ir sušaudymus. Minimas ir Glinišče kaimo kapinėse lavonų išėmimo ir deginimas, kad paslėpti sušaudymų nusikaltimus. Tam 1943 m. buvo pastatytas kremavimo pečius-duobė. Ar tuo pečiumi galima teigti M. Pocius - A. Rukšėno minėtus „masinius sušaudymus“, galima paabejoti. Greičiau, tas pečius-duobė buvo skirtas vietiniams sušaudymams paslėpti, vykdytiems kiekvieną dieną stovykloje.

Kaip matome, tą raštą pasirašo kaip Ypatingosios-Valstybinės komisijos narys (melagis dėl Lenkijos kariuomenės sušaudymo) akademikas Burdenko ir Minsko apskrities komisijos pirmininkas generolas-majoras V. Kozlovas. Pažymėtina, kad tarp 10-ties komisijos narių yra ir žymaus baltarusių rašytojo [Michasio Lynkovo](#) parašas, kurio vardu dabar pavadinta gatvė einanti palei geležinkelį ir įeinanti į pačios Miško stovyklos teritoriją. Jis turėjo žmoną Channą,

kuri jam padėdavo kūryboje si sūnų Mariką, kuriuos 1941 vokiečiai sušaudė. Apie šio rašytojo šeimos tragediją aprašė iš Lietuvoje - tarp Panevėžio ir Biržų rajonų Lebeniškiuose gyvenęs bei Panevėžio mokytojų seminariją baigęs - Naujamiestyje mokytojavęs gudų žymus dramaturgas [Janka Mavr](#)-as.

2. Gaila, kad kraštotyrininkas [O. Usačiovas daugiau neparadė tos komisijos traktuočių puslapių](#). Manykime, kad jis iš žymaus istoriko, jau a. a. Adamuško knygos atrinko, kas svarbiausia. Manykime, kad jeigu būtų minimas tas M.Pociaus-A.Rukšėno „8-ių tūkstančių sušaudymo“ užsiminimas - būtų parodęs?

[47pav.:](#) Glinišči kaimelyje ekshumacija. Galima [pasididinti](#).

Galima dėl A. Rukšėno teiginio, neva, Glinišče kaime „masinių egzekucijų vietos“, nes sužaudomiems niekas kryžių nestato ir vokiečiai nebūtų tai leidę.

Čia [47 pav.:](#) vienintelę plačią atradau nuotrauką su nuotraukos dešinės krašte žmogumi rankose kastuvu. Matosi nemažai kryžių. Vadinasi, vokiečiai leido ženklinti mirusiuosius, ko nepasakysi GULAG-uose. Kas balta, na, gal ne sniegas? Gal smėlis saulės atokaitoje? O tolumoje ne miškelis, o tik keli medžiai. Palaidojimų vieta vokiškame žemėlapyje kvadračiuku užstričiuotu pavaizduota. O Glinišče kaimo sodybos ratu išsidėsčiusios nuo caro laikų, nes per vidurį buvo karjeras, moliui imti.

D ė n e s i o, ČIA PATI PASLAPTINGAUSIA KLASTOTĖ !!!

duomenimis, prie jo. Žudynių vieta buvo už 1,5 km į šiaurės vakarus nuo miško
pločio ir 3 m gylio. Buvęs 2-osios Kp karys Jonas Rutkauskas tardomas teigė, kad 1941 m.
stovyklos⁷⁹. Buvęs 2-osios Kp karys Jonas Rutkauskas tardomas teigė, kad 1941 m.
rudenį visas lietuvių batalionas vyko į Minsko priemiestyje buvusią karo belaisvių
stovyklą, kur buvo kalinami karo belaisviai ir civiliai gyventojai. Iš stovyklos vokie-
čiai išvarė apie 300 žmonių, juos 2-osios Kp kariai per lauką konvojavo į žudynių
vietą (apie 2–3 km). Čia buvo iškastos trys duobės, kurių kiekviena galėjo būti apie
20 m ilgio. Paskui lietuviai varė pasmerktuosius grupėmis (maždaug po 40 žmonių),
juos pagal karininkų duodamas komandas šaudė visi bataliono kariai. Dar gyvus su-
merktuosius pribaigdavo vokiečiai⁸⁰. Autoriaus nuomone, J. Rutkauskas kalbėjo apie
Tai autoriaus A. Rukšėno PAISTALAS, nes jis neskaitė Rutkausko parodymu kur egzekucija buvo daroma šiaurinėje
žudynes prie Petraškevičių kaimo, nes jo duomenys iš dalies sutampa su minėtais
miesto dalyje. Toks duomenų atitikimas leidžia teigti, kad 1941 m. ru-
komisijos akto duomenimis. Toks duomenų atitikimas leidžia teigti, kad 1941 m. ru-
denį lietuvių batalionas prie Petraškevičių kaimo buvusioje žudynių vietoje galėjo

48 pav.: 437 psl. „J.“ S. Rutkausko duomenų ignoravimas. Galima [visą 437 psl. atidaryti](#).

319

1941 metų rudenį, tikslios datos neprisimenu, visas batalionas nuvežė į Minsko lagerį, kuris buvo Minske, Maskvos gatvėje, šalia radijo fabriko, kuris buvo toje pačioje gatvėje. Tas lageris buvo jau priemiestyje. Nuėjome pėsti. Ar buvo ten bataliono vadas Impulevičius neprisimenu. Aš prisimenu, kad antrai kuopai vadovavo Krištaponis. Iš būrių vadų prisimenu Juodį ir Tamošiuną. Tame lageryje buvo laikomi tarybiniai karo belaisviai, kuriuos saugojo vokiečiai. Tame pačiame lageryje buvo laikomi ir suimti tarybiniai piliečiai, bet už ką nežinau. Kalbėjo, kad politinkai kaliniai, kuriuos suėmė vokiečiai. Kuomet nuvykome prie to lagerio, tai vokiečiai iš to lagerio išvarė apie 300 žmonių, kurie buvo apsirengę civiliai. Buvo tik vyrai. Juos apsupome ir varėme už Minsko tiesiog per lauką, bet kokia kryptimi dabar neprisimenu. Varėme nuo miesto 2-3 kilometrus. Vietovės pavadinimo, į kurią nuvarėme, neprisimenu. Ten buvo iškastos duobės. Duobių buvo apie tris, bet išmielių neprisimenu, galėjo būti kiekviena po 20 metrų ilgio. Aplinkui gyvenamų namų nebuvo. Dar nedavarius iki tos vietos apie 1,5 kilometro iš kolonos žmonių kai kurie mėgino bėgti. Du buvo nušauti, o apie 7-9 žmones pabėgo. Kas tuos du nušovė nežinau.

49 pav.: visiškai kitos vietos žudynes „J.“ S. Rutkausko 1961 m. lapkričio 18 d. nurodo, nei A. Rukšėnas prisapnavo, greičiausiai, net neatsivertęs ir net nematęs. Galima visą atsiversti ir pasididinti.

Liud. Rutkausko J.L. 31.01.27 apklausos protokolo tesinys

grįžome į Minską. Likusius suimtuosius pasiėmė vokiečiai ir tolimesnio jų likimo aš nežinau. -----

1941 metų rudenį, tiksliau datos neprisimenu, visas batalionas išvyko į Minsko lagerį, kuris buvo Minsko priemiestyje. Prisimenu, kad antrai kuopai tada vadovavo Krištaponis. Iš būrių vadų prisimenu Juodį ir Tamošiūną. Tame lageryje buvo laikomi tarybiniai karo belaisviai, o taip pat ir suimti civiliai tarybiniai žmonės. Kareiviai kalbėjo, kad jie esantys politiniai kaliniai, kuriuos suėmė vokiečiai. Nuvykus į lagerį, vokiečiai išvarė apie 300 civiliai apsirengusių žmonių. Pagal bataliono karininkų nurodymą, mes apsupome juos ir varėme už Minsko tiesiog per lauką į sušaudymo vietą. Vietovės pavadinimo, kur nuvarėme, aš neprisimenu. Ten buvo iškastos duobės, kurios galėjo būti kiekviena po 20 metrų ilgio. Duobių buvo trys. Aplinkui gyvenamų namų nesimatė. Varant prie sušaudymo vietos, kažkas iš pasmerkusių mirčiai žmonių, bandė bėgti. Du buvo nušauti, o gal 7 žmonės pabėgo. Kas tuos du žmones nušovė, aš nežinau, nes į juos šaudė daug kareivių. Leitenantas Juodis šaudė iš pistoleto į bėgančius žmones. Kai nuvarėme prie duobių žmones, kareiviai grupėmis, maždaug po 40

m. sausio 27 d. Galima [pasididinti ir prasiplėsti](#).

Kaip matome, „J.“ S. Rutkauskas 1961 metais nurodė ir Maskvos gatvės pavadinimą, į ką net pats mažiausias vaikas suprastų, kad Maskvos gatvė turi būti plento, vedančio į Maskvą pusėje, o ne priešingoje į Vilnių. Aišku, po 20-ties metų natūralu, kad liudininkas gatvės pavadinimą ar primiršo, ar ...

Dar svarbesnė tema: **Štai, A. Rukšėno dr. A. Bubnio, ir M. Pociaus klaidų priežastis! Negi tai nemokėjimai perskaityti istorinį dokumentą?**

Tuo dokumentu pasirodė Nr. 64 Aktas Minsko apskrities komisijos apie vokiškųjų-fašistų žvėriškumus prieš Štalag-352 karo belaisvius, kuris yra publikuotas iš knygos R. Černoglazovos „*Masiukovščina: Štalag-352, 1941-1941. Doku. ir medž*“, kurį nufotografavo kraštotyrininkas [Olegas Usačiovas ir publikavo savo straipsnyje apie Glinišči kaimą](#). Kadangi tame straipsnyje neryškių raidžių dokumentas nedideliame formate sunkiai skaitosi, todėl aš padidinu jojo formatą ir siūlyčiau paskaityti, pradedant nuo [1-mo puslapio, esančio 93 psl.](#). Mat, tą aktą pasirašė Baltarusijos sveikatos priežiūros Liaudies Komisarų pavaduotoja ir Raudonojo kryžiaus bei Pasmėnulio Centro komiteto pirmininkė Efima Afanasjeva Vodneva, BSRS Aukščiausiosios Tarybos deputatas, jau aukščiau čia minėtas rašytojas Michail-as Timofeevič-iu Lynjov-as, medicinos ekspertė, gydytoja Eljmira Michailovna Naumovič, rašytojas Dilgelė (Крапива-Атрахович) Kondrat-as Kondratesevičius, vyr. leitenantas Grigorijus Leontjevič-ius Loginov-as ir mokytoja Alevtina Antonovna Bulavko. Tame akte pasakojama apie nuo pirmų okupacijos dienų „sovietinių žmonių“ naikinimą. Akte užsimenama ne tik Masiukovščinos, bet ir žemės ūkio Parodoje, esančioje Minsko mieste, kurioje irgi surasta daug žvėriškumo pėdsakų. 3-čiuoju skirsniu minimas katorgos pobūdžio išsekinamasis režimas ir aprašomos stovyklos antisanitarinės sąlygos.

[Antrame \(knygos 94\) puslapyje](#), aprašant kankinimus, ties 4-tuoju ir 5-tuoju skirsniais atsiskleidė, iš kur A. Rukšėnas su M. Pociumi prifantazavo „Miško stovykloje 8-ių tūkstančių“ masinį belaisvių naikinimą, o A. Rukšėnas ir dr. A. Bubnys savo knygos 72 psl. „išpaišė“ atstumą „400 m į pietryčius nuo miško stovyklos“, kai dokumente visiškai neminimas tos stovyklos pavadinimas ir neminimas Gliniščės kaimas, jį „pripaišant“, matyt, iš lakios fantazijos, net nepatikrinus, kad kryptis visiškai nesąmoninga yra. Taigi, prašyčiau pažvelgti-pamąstyti ir „pasigrožėti“ į to II-ro puslapio pabaigą:

Kokiu būdu šis kalinys galėjo matyti? Nebent, naciai-prižiūrėtojai norėjo paerzinti su lapkričio 7-tąja ir informavo belaisvius? Ką apie lapkričio 7-tąją rašė, siūlyčiau žemiau pateiktą komentarą prasiplėst ir užfiksuoti jo adresą:

4. Кроме того, что военнопленных расстреливали за каждую малейшую провинность или неосторожность, в лагере практиковались и массовые расстрелы. Так, в октябре м-це 1941 г. немцы распустили по лагерю провокационный слух, что всех в гражданской одежде, будут распускать по домам. Обманутые военнопленные всякими способами старались раздобыть себе гражданскую одежду. После этого всех переодетых в гражданскую одежду немцы объявили комиссарами и политруками, большими партиями стали вывозить за город и расстреливать. Расстрелы производились в течение трех дней, всего было убито 8000 советских военнопленных.

5. Умерших и расстрелянных в лагере людей вывозили на кладбище, находившееся в 400 метрах юго-восточнее лагеря... Назначенные для этого команды часто не успевали своевременно зарывать свезенные на кладбище трупы и они лежали огромными штабелями по несколько дней, иногда целыми месяцами. На этом кладбище находится около двухсот общих могил, в которых похоронено 45000 человек.

Другое кладбище находится в трехстах метрах северо-западнее лагеря. На нем в трех огромных ямах похоронено 11 тысяч человек. Всего в лагере Шталаг № 352 умерщвлено более 55 тысяч советских военнопленных. Виновиком этого ужасно-

[51 pav.:](#) pasakykite, kur Jūs tame tekste atrasite „Miško stovyklos“ paminėjimą tose tekstuose? Galima [pasididinti](#).

Svarbiausia, **minima, kad SUŠAUDYMUĮ UŽ MIESTO pradėjo išvežinėti ! ! ! Kaip gali „Miško stovykla mieste“ būti, jeigu ji yra už miesto?** Negi 4-to skirsnio „nesimato“, kad rašomą apie stovyklą esančia mieste? Iš kur A. Rukšėnas su M. Pociumi prisigalvoja „žudynes Miško stovykloje“, jeigu jos buvo vykdomos miesto stovykloje prie Puškininių (nuo žodžio „Пушкинские“) kareivinių ir Parodos teritorijoje? Negi negalima buvo logiškai mąstyti pagal šias kategorijas? Jų yra 10:

1. Juk ta stovykla, kur buvo mieste su moderniškais kareivinėmis, buvo skirta karininkams, o eiliniams kariams buvo numatytos arklidės

2. Pirmiau filtracija nuo komunistų, komisarų ir žydų buvo pravesta pagrindinei belaisvių masei – eiliniams kariams liepos-rugpjūčio mėnesiais, kai buvo šilta.
3. Kai rudeniui artėjant visus pervedė į Miško stovyklą, kuriose buvo Raudonosios armijos kavalerijos arklidės, jos tapo „tinkamomis“ gyventi eiliniams kariams. Todėl:
4. Išgalvotas „Miško stovykloje masinis 8-ių tūkstančių dar papildomas naikinimas: yra nelogiškas, nes filtracija buvo atlikta ir vokiečiams nebūdinga nebaiginti darbų – tuos darbus atidėjinėti. Be to:
5. Nelikus nei komunistams nei žydams, kitas toks gausus „masinis 8-ių tūkstančių naikinimas“, net neįmanomas kaip betikslis.
6. Net, jeigu ir būtų tas naikinimas, tai kaulai būtų jau seniai išversti naujas miesto statybas vykdant.
7. Juolab, palei Miško stovyklą specialus paieškų (karinės archeologijos) 52-trasis batalionas atlikinėja ekshumacijas palei miško stovyklą ir ir ekshumuoja tik sergančius ir savaiminga mirtimi mirusius.
8. Jeigu Lukošenos režimas nujaustų palei Miško stovyklą masines žudynes“, apie kurias paistė „pasakas“ tardymuose „Krikštaponį kaltinantieji liudininkai“, tai propagandos tikslais tos ekshumacijos būtų vykdytos.
9. Kadangi minėtos filtracijos nebuvo karininkams, tai naciams reikėjo sugalvoti pretekstą, kaip išryškinti aktyviausius, gudriausius, sugebančius neįmanomomis priemonėmis susirasti civilius drabužius. Pagal loginę ir psichologinę statistiką tokie galėjo atitikti komunisto tipą.
10. Paskutiniu šių atliktų masinių žudynių įrodymu tapo Uručje pradėti 2021 m. skandalingi ir kraupūs ekshumavimo darbai, kurie **GALUTINAI SUTRIUŠKINA IŠGALVOTUS SOVIETINIUS KALTINIMUS J. KRIKŠTAPONIUI EILINĖJE FABRIKAVIMO BYLOJE**, nuslepianč civilių žmonių (Holokausto) žudynes ir jas verčiant į sovietams naudingesnį eilinių belaisvių žudymą, kurio spalio viduryje tokio Miško stovykloje ne tik nebuvo, bet ir būti negalėjo.

[52 pav. Galima pasididinti](#)

[53 pav.: Galima pasididinti](#)

Aišku, spardytis ir atsikirtinėti galima, įrodinėjant, kad ir „už miesto stovykla yra mieste ir ...“. Galima įrodinėti ir kad mūsų planeta yra plokščia.

Bet [54 pav.:](#) 5-tame skirsnyje, iš kurio, matyt, A. Rukšėnas ir dr. A. Bubnys nurašė 400 m atstumą su sveiku protu nesuvokiama neteisinga kryptimi, - tą kryptį pataisė ir A. Usačiovas, net nepagalvojęs, kad ir jam netyčia gavosi manipuliacija. Štai, galima „pasigrožėti, jo dėstymu tokiu:“

военного городка, в пяти километрах от Минска у железной дороги Минск-Могилев (правильно Минск-Молодечно), недалеко от дер. Масюковщина,» а также (п.6) " умерших и расстрелянных в лагере людей вывозили на кладбище, находившееся в 400 метрах юго-восточнее (правильно северо-восточнее) лагеря ...На этом кладбище находится около двухсот общих могил, в которых похоронено 45 000 человек«. Здесь

[54 pav.:](#) A. Usačiovo pataisymai.

Kraštotyrininkas sudėjo dvi klaidas ir pagal tų ištaisymų loginę seką ištaisyta geležinkelio maršrutas „Minskas-Molodečno“ ir šalia jo Glinišče kaimas, - viskas atitinka

Grįžtant prie [55 pav.:](#) parodyto 5-tojo skirsnio pateiktos informacijos kelia įtarimą, kad tai nėra Miško stovyklos ir Gliniščių kaimo „neteisingos krypties nurodymas“ (ties ja raudona klaustuką padėjau), nes ta PIETŲ-rytų kryptimi nuo stovyklos kapai gali būti nuo mums mažai žinomos Parodos stovyklos, o ne Miško stovyklos. Blogai, kai surašyto akto sakinyje nėra net vietovių pavadinimų ir galvok, ką nori. Kad tai požymiai nuo Parodos stovyklos pateikti, įrodysiu geografiškai žemiau.

Aišku, emociškai angažuotų moteriškų pasirašytu šiuo Nr. 64 Akto pasitikėjimas pašlijo, ne tik Minsko geležinkelio linijos į Molodečną su Mogiliuvu sumaišymu, kurie yra priešingose nuo Minsko pozicijose, bet ir neleistino Čeliuskiniečių parko su Gorkio parku sumaišymu. Nesinori tikėti, kad net Baltarusijos ir Minsko miesto geografijoje visiškai nesigauja vieninteliai komisijoje buvę vyrai - kariškis (vyr. leitenantas) ir rašytojas K. K. Krapiva, kuris pastarasis „nežinotų“, jog į to Gorkio parko įėjimo namelio vietoje 1928-1941 m. . gyveno jo draugas Jokūbas Kolosas, pas kurį K. K. Krapiva dažnai viešėdavo, o po karo pas rašytoją lankydavosi jau netoli Čeliuskinkiečių parko, kur dabar Jakūbo Koloso memorialinis muziejus, o pats K. K. Krapiva, po 1956 m. Jakūbo mirties pradėjo vadovauti jo vardo kalbų tyrimo institutui.

Keista, kai į komisijas yra įtraukiami rašytojai, kurių pareiga būtų tekstą sutvarkyti taip, kad būtų aišku, apie ką rašoma, kaip tik to ir nėra dar ir su grubiomis klaidomis, sveiku protu nesuvokiamomis, kuri viena iš jų tos knygos 95 psl. pabaigoje pastabų skyriuje apie, neva, „Gorkio vardo“ parką parašyta ОШИБОЧНО Klaidingai) ir tą parašymą matote dešinėje Akto pabaigoje. Tokia pati klaida nurodyta ir [1-mame puslapyje](#) to Akto.

to prastuženia kvičtės neіmецка адміністрацыя во галаве с начальніком лагера, равностным ісполнітелем пріказов палача Гітлера, капітан Ліпп.

6. Кроме того, недалеко от бывшего лагеря военнопленных, находившегося на территории сельскохозяйственной выставки, с юго-восточной части минского парка культуры и отдыха им. Горького* обнаружена 41 яма длиной 15-20 метров, шириной 2 метра. В этих ямах, по показаниям свидетелей, зарыто 10 тысяч советских военнопленных, замученных немецкими извергами.

7. Полтора километра северо-западнее лагеря Шталаг № 352 у бывшего хутора Петрашкевича находится другое место массового истребления советских людей. Здесь комиссией обнаружено 8 огромных ям одинакового размера: длиной 21 метр, шириной 8 метров, глубиной 3 метра. Ямы засыпаны и уже начали порастать травой. Перед каждой ямой находится пропеллина, лишенная растительности диаметром метров 5-6 — место бывшего костра.

На этих пропеллинах обнаружены остатки обгоревших человеческих костей, в том числе части черепной коробки, а также металлические принадлежности туалета, как-то: прищип от брючного ремня, металлические пуговицы. Рядом найдена половина человеческой челюсти и женские волосы с остатками кожи. При раскопке одной из ям под рыхлым слоем земли на глубине двух метров обнаружен слой пепла и мелкие остатки костей. Земля пропитана сильным трупным запахом. Все это указывает на то, что здесь разыгралась страшная трагедия, в результате которой погибли многие тысячи советских людей. Это подтверждают жители окружающих деревень. Согласно показаниям свидетелей сюда, начиная с осени 41 года, гитлеровские людоеды часто притоняли большими партиями, иногда по 500-600 человек, мирных людей, среди которых много было стариков, женщин и детей. Каждый раз после этого жители близлежащих деревень слышали выстрелы и крики растрепываемых.

Чтобы скрыть следы преступлений, фашистские изверги весной 1944 года начали откапывать и сжигать трупы убитых ими людей. Принимая во внимание размеры ям и показания свидетелей комиссия установила, что у хутора Петрашкевича немецкими палачами убито 54000 мирного советского населения.

Всего в лагере Шталаг № 352, а также в лагере военнопленных, находившегося на территории сельскохозяйственной выставки и его окрестностях, истреблено гитлеровскими людоедами 119 тысяч советских людей. Мы пока не можем установить имена этих мучеников, виновных только тем, что они были советскими гражданами. Но мы знаем имена их палачей, главных виновников этих злодеяний во главе с кровавым Гитлером. Они ответят за каждую слезу, за каждую каплю крови нашего народа, которой они пролили реки. Час возмездия близок.

Акт подписали:

Заместитель Народного комиссара
здравоохранения БССР и председатель

Красного Креста и Красного Полумесяца БССР

подпись Е.А. Воднев

Депутат Верховного Совета БССР, писатель

подпись М.Т. Лыньков

Медицинский эксперт, врач

подпись Э.М. Наумович

Писатель

подпись К.К. Кривина

Старший лейтенант

подпись Г.Л. Логвинов

Учредительница

подпись А.А. Булачко

Национальный архив Республики Беларусь. Ф. 4463. Оп. 1. Д. 1946/6. Л. 87-91.

* Ошибочно. Имелся в виду парк им. Челюскинцев.

[56 pav.:](#) Akto Nr. 64 trečiasis-paskutinis puslapis su parašais. Galima [pasididinti](#)

Taigi, kadangi šių dokumentų skelbėjo R. Černoglazava to Akto [2-atrame \(94\) psl.](#) klaidos nenurodo, tai, greičiausiai stovykla Parodos vietoje nurodyta. Jeigu ir būtų ten „Miško stovykla“, tai ten pat [pav.:](#) toliau tekste dėl antrųjų kapinių, kad neva, „šiaur-vakariau“ irgi abejotina, kad už Miško stovyklos iš kart už geležinkelio būtų kapinės. Juk ten; prie pat Masiukovščinos gyvenvietės antros pervažos per geležinkelį kažgi ar buvo prie vokiečių? Ji matosi tik 1916 m lenkiškame žemėlapyje Bet iki tos vietos nepatogu prieiti tada buvo. O naudojantis pervaža šalia Gliniščių kaimo, ir vežti ne į Gliniščes, o į vakarus tolyn - labai abejotina. Jei rašoma apie Parodos stovyklą, tai tekste nekorektiškai paminimas kapitonas Lipp-as, kuris siautėjo tik Miško stovykloje. Jeigu tai Miško stovyklą turima omenyje, tai kryptis turėjo būti nurodyta vakarų kryptimi nuo stovyklos, ką dabar ten 52-asis spec. paieškų batalionas ir vykdo ekshumavimo darbus taip vadinamoje šaudykloje ir netoli Masiukovščinos gyvenvietės.

Apibendrinant, akivaizdu, kad **A. Bubnio knygoje „pietryčių“ klaidinga kryptis nurašyta, matyt, iš šio Akto Nr. 64,** kuriame labai keistai vietovardžiai nėra nurodyti, ir ne aišku, apie ką akte tekstas, o A. Rukšėnas tikriausiai, tik pats prirašė Gliniščės kaimo pavadinimą dr. A. Bubnys, nuo jo nuplagijavo? O kaip **dėl masinio belaisvių (8-ių tūkstančio) sunaikinimo? Ar tai, jau ne panašu, kad tai buvo Parodos ar Puškinskinių kareivinių stovykloje naikinimai? Ar tai ne perbraukia A. Rukšėno-M. Pociaus išsigalvotus apie „Miško stovykloje“ tokius pat naikinimus, matyt, kažką ne taip nurašius nuo Liepos komisijos išvadų, ar čia **A. Rukšėnui prisifantazavus su Petruškeviiais?****

Kad nuo Parodos stovyklos į aukų palaidojimo vietas yra PIETRYTINĖ kryptis - tai čia tolimesnis mano įrodinėjimas. Pateikiu istorinę-geografinę apžvalgą:

Ką komisija Akto 5-tame skirsnyje norėjo pasakyti? Kad vokiečių tauta „netvarkinga“? Jeigu R. Černoglazavos rinkinys yra skirtas Masiukovščinos Miško stovyklai, tai Aktas Nr. 64 yra skirtas visam Štalagui-352. Ir tai matosi iš to [Akto Nr. 64 trečiojo \(95\) - paskutiniojo puslapio](#), 6-tajame skirsnyje minima miesto stovykla Parodos teritorijoje. Tai. pagal to Akto Nr. 64 dėstymo logiką, jei 4-tame ir 6-tame skirsniuose minima miesto

stovykla, tai, gal ir tarpe esančio 5-to skirsnio mintis logiškai turėtų sukristi irgi apie tą pačią stovyklą, apie kurią pradžioje ir pabaigoje dėstoma?

го преступления является немецкая администрация во главе с начальником лагеря, равнодушным исполнителем приказов палача Гитлера, капитан Липп.
6. Кроме того, недалеко от бывшего лагеря военнопленных, находившегося на территории сельскохозяйственной выставки, с юго-восточной части минского парка культуры и отдыха им. Горького обнаружена 41 яма длиной 15-20 метров, шириной 2 метра. В этих ямах, по показаниям свидетелей, зарыто 10 тысяч советских военнопленных, замученных немецкими извергами.

[57 pav.:](#) Akto Nr. 64 trečiame (95) - paskutiniame puslapyje 6-to skirsnio pavyzdys su labai grubia klaida dėl, neva, „Gorkio“ parke, vietoje Čeliuskinkiečių ir kuris (pirmasis) net už 3,5 į vakarus buvo.

[58 pav.:](#) šiaurietinė Minsko dalis su Čeliuskinkiečių parku ir Paroda prieš tą parką. Galima [pasididinti](#).

Taip vadinamos „Пушкинские казармы“ (Puškino, tiksliau; Puškinskinės) kareivinės, kurios ne visos [150 pav.:](#) vokiškajame žemėlapyje parodytos:

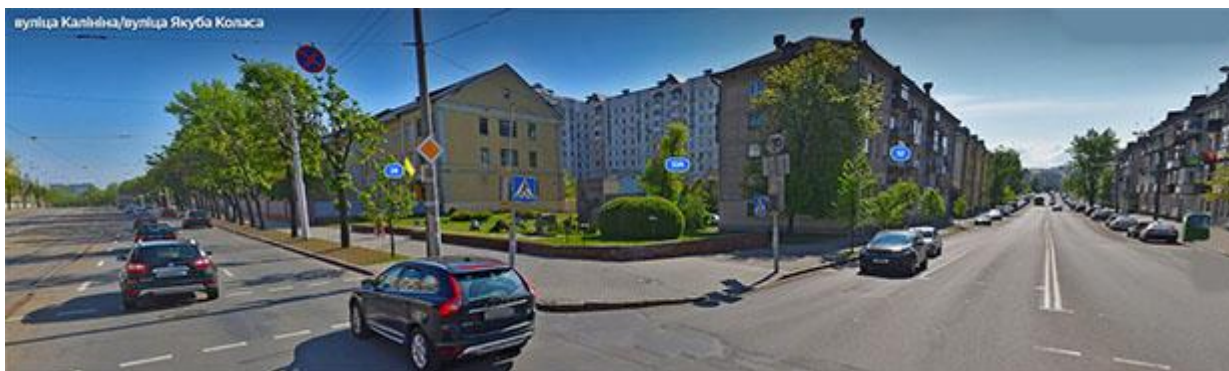
59	Panzerkaserne	über G 8 hinaus
60	Puschkinskaserne (Gefang.-Lager)	Stalag 352 G 2
61	Reifenlager	E 6

[59 pav.:](#) vokiškame 1941 m., Minsko žemėlapyje Puškinų (Puškinskinių kareivinių) paminėjimas specifikacijos skyriuje. Galima [prasiplėsti](#) ir mano vokiškąjį [1941 m. aukštos rezoliucijos žemėlapi](#) atsidaryti.

[60 pav.:](#) Puškino, tiksliau Puškinskinių kareivinių vokiškas žemėlapis. Galima [pasididinti](#).

Tos Puškinskinės kareivinės dabar tęsiasi [61 pav.](#) iki apibrėžto kvadrato, o prie sankryžos dabar yra sušaudytam kareiviui paminklas. Todėl žemiau rodau taip vadinamas „Puškinskines“ kareivines ir pagrindinėje Jakūbo Kolasso ir Kalinino gatvės sankryžoje:

[62 pav.:](#) nuo centro į kairę matome gelsvą buvusią kareivinę; buvusioje „Puškinskaja“ - dabar rašytojo Jakūbo Kolaso gatvėje ir **nuotraukos pačiame centre sušaudomo karo belaisvio skulptūra**. O tolyn J.Kolaso gatvė šios nuotraukos į kairę bus dar kelios kareivinės su žemiau parodytu žymiu Baltarusijos kariniu objektu. Galima šią nuotrauką [pasididinti](#).

[63 pav.:](#)

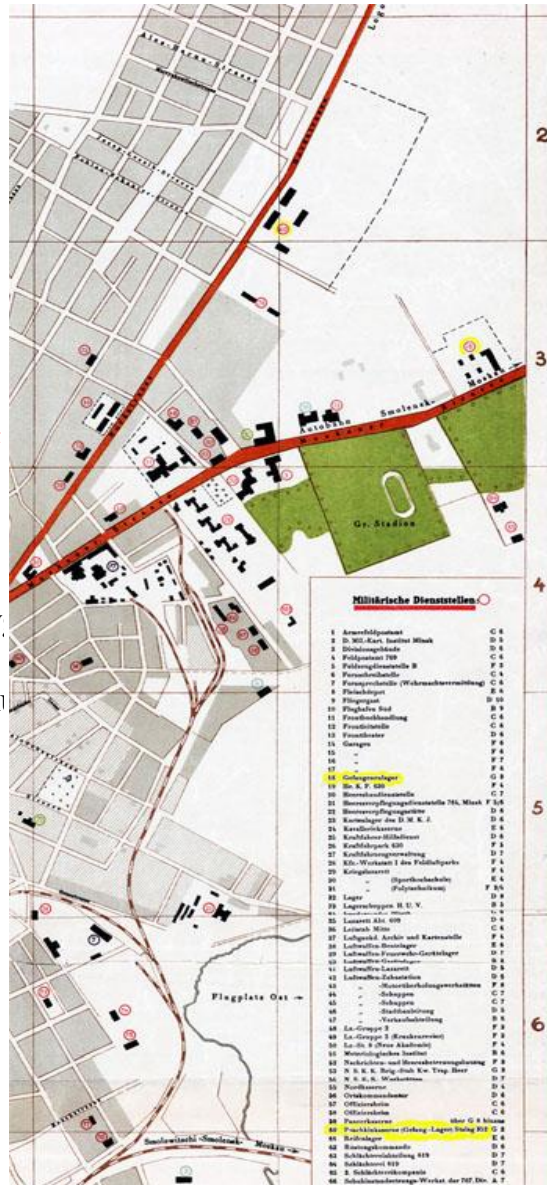

[64 pav.:](#)

Kaip ne keista, ta sankryža yra parodyta ir [pav.](#) vokiškajame žemėlapyje. Ir kaip tik sankryžoje yra **sušaudytam kareiviui paminklas, įrodantis, kad Karo belaisvių sušaudymai vyko Minsko miesto dalies belaisvių stovykloje, o ne kaip išsigalvoja A. Rukšėnas ir M. Pocius apie niekur istoriniuose šaltiniuose gal nefiksuotus, neva, „masinius naikinimus Miško stovykloje“**, kurios nė nerodo jų minėtos Ypatingosios komisijos Aktas 64, rodydamas visai priešingą teiginį. Jeigu M. Pocius su A. Rukšėnu mini tą sovietų Ypatingąją komisiją, tai ta pati komisija dviejų vienai kitai prieštaraujančiais skirtingų išvadų negalėjo duoti. Kodėl A. Pocius su A. Rukšėnu nepateikia citatos-nuotraukos to nelogiško teiginio?

**Čia A. Rukšėnui reikėjo šią
skulptūrą žinoti, ir tada nereikėtų
fantazuoti**

Šis sušaudomo karo belaisvio paminklas ly. sankryžoje čia dešinėje **pav.:** vokiškojo 1941 žemėlapis sankryžoje prie geltonai apibrėžtu ratuku keturių juodai pažymėtų kareivinių, kurių teritorija žymiai platesnė.

67 pav.: vokiškojo 1941 m. Minsko plano šiaurietinio krašto dalis su Puškino kareivinėmis geltonu ratuku 60 skaičiumi prie Nordstrasse gatvės (plentu į Lagoiską) bei taip pat geltonu ratuku su skaičiumi 18 (įskaitomu [tik pasididinus](#)) pažymėtu pačiame žemėlapyje krašte šalia skaičiaus 3 (G 3) „Moskauser strasse“ (Maskvos) gatvės ir plento (Autobahn) į Smolenską-Maskvą ir specifikacijoje 18-tuoju nurodytas „Gefangenenlager“ (karo belaisvių stovykla) o 60 (G 2) „Puschkinskasserrae (Gefang.-Lager) talag 352“ geltonai padažyti. Galima [pasididinti](#), o taip pat [atsiversti VISA originalą](#). Panašiai ir [O. Usaiovas tą patį planą pateikė](#).

65 pav.: skulptorius **Sergejus Loginovas** sukūrė 1987 m. kaip savo diplominį darbą, o išlieta ir pastatyta prie šių kareivinių buvo 2010 m. Todėl A. Rukšėnas, 2014 m. rašydamas savo „pažymą“, ar ne galėjo pasitikslinti po šios skulptūros atidengimo? Kodėl ji ne Miško, o Miesto stovykloje pastatyta?

[Minsko naujienos 2020 m.](#) parašė, jog „1937 m. buvo įkurta Puškino gyvenvietė. Pavadinata buvo šio rusų poeto žuvimo 100-mečiui pažymėti.“

Tai labai panašu į teisingesnę šių kareivinių pavadinimo versiją ir todėl į lietuvių kalbą galima versti tikrąjį šio poeto pavadinimą, nors, ar jis

„žuvo?“, yra naujos versijos, jog ...

Pažymėjau tai, nebaigdamas mintį, kad su „rusija“, tiksliau, su Maskolija visokios keistenybės lenda; net iki to, jog „leninu ne V. Ulianovas“ buvo, kuris visai, net ne panašus į V. Lenina ...

O apie tas kareivines rašoma [ten pat](#), jog „artilerijos pulko kariniui miesteliu pastatė 3 plytinius 3-iaukščius tipinius pastatus kareivinėms, angarą patrankų ir autotraktorinės technikos saugojimui. Šiose kareivinėse įsikūrė laikinoji persiuntimo (Dulag 126) stovykla. Dauguma ten patekusių raudonarmiečių belaisvių vėliau atsidūrė«Štalage» Masiukovščinoje.

7 lapkričio 1942 m. laikinasis Dulag-126 Puškino kareivinėse pervadintas buvo į stacionarią stovyklą Stadtlager Stalag 352 (Miesto stovykla «Štalag 352»), ir jis tapo pagrindiniu Masiukovščinos Štalag 352 miesto skyriumi. ...“

Tai, ar ne čia ir slypi A. Rukšėno - M. Pociaus klaida, sumaišius šias stovyklas?

Vėliau, pagal tas pačias Minsko naujienas, 1943 m. karo belaisvius iš Puškino kareivinių pervedė į Masiukovščiną. Jų vietą užėmė policininkai. Galima ir [video pažiūrėti apie šį paminklą](#).

Tiesa, google rodo, jog Dulag-126 minima labiausiai Smolenske kaip „pietinis“, ar „mažasis“ ir ..., bet dėl karo dabar Ukrainoje prie publikacijų prieiti neįmanoma. Aplamai, „Dulag“-ais vadinamos persiuntimo (etapinės) karo belaisvių stovyklos, nuo vok.: „Durchgangslager“.Gaila, bet vokiškajame 1941 m. plano [pav.:](#) matomame Karinių Agentūrų (Militarishe Dienststellen) sąrašė, sudarytame pagal abėcėlę, tokios paskirties stovykla nerodoma - ji kitaip - paprasčiausiai (Gefangenenerlager) Karo belaisviams pavadinta ir geltonai mano pažymėta 18-toje pozicijoje pagal G 3 geografinį žymėjimą.

Čia dešinėje [172 pav.:](#) iš vokiškos Liufwafe-es 1941-1944 m. m. nuotraukos matosi ir daugiau Puškino gyvenvietės pastatų ir, ypač, charakteringo II pavidalo pastato šiaurinėje-centrinėje nuotraukos dalyje, kuriame šiuo metu yra Baltarusijos Oro gynybos vadavietė.

Puškino gyvenvietę matome aptvertą net gerai matoma iš lėktuvo tvora. Spygliuotos tvoras iš avio nuotraukų įžiūrėti sunkoka - reik turėti didesnes raiškos nuotraukas.

Aukšta tvora matosi avio [172 pav.:](#) nuotraukoje ir priešais Čeliuskinkiečių parką. Toje vietoje buvusių sovietinių Parodos paviljonų pėdsakų beveik visiškai nesimato, nes, gal. tos „Parodos“ infrastruktūra sunyko dar sovietmetyje, prasidėjus prie Volgos ir prie Dniepro dirbtinai sukeltam badui?

Galima įžiūrėti ir dabartinės Kalinino gatvės pėdsaką ir jos sankryžą [pav.:](#) su Šiaurine gatve (gal taip vadinosi ir sovietmetyje dabartinė J. Kolaso gatvė, o ne Puškino?), kurioje dabar stovi [pav.:](#) paminklas sušaudytam kareiviui. Ta gatvė [pav.:](#) pavaizduota plane, jame nutrūksta, kai pereina į du siauru kampu išsiskiriančius keliukus, su visokiais pastatais, reik, manyti, irgi belaisvių stovykloms priklausančiomis?

Nesimato ryškesnių kasinėjimų. Todėl, nieko nuostabaus, jog 1942 m. žiemos metu, prasidėjus epidemijai ir pradėjus masiškai mirti kaliniams, dėl išalo kąsti dideles duobes laidojimams, matyt, nebuvo šioje Miesto stovykloje sąlygų, nei, skirtingai Miško stovykloje, su šalia esančiu Gliniščių kaimu bei jame molio karjeru; dar net nuo caro laikų. Jau pati [172 pav.:](#) avionuotrauka parodo, kad [67 pav.:](#) planas buvo sudarytas apytiksliai, ir panašu, kad čia dešinėje topografinis žemėlapis [69 pav.:](#) sudarytas pagal avionuotraukos [68 pav.:](#) parodymus ir sudarytas, tikriausiai į okupacijos vidurį ar pabaigą?

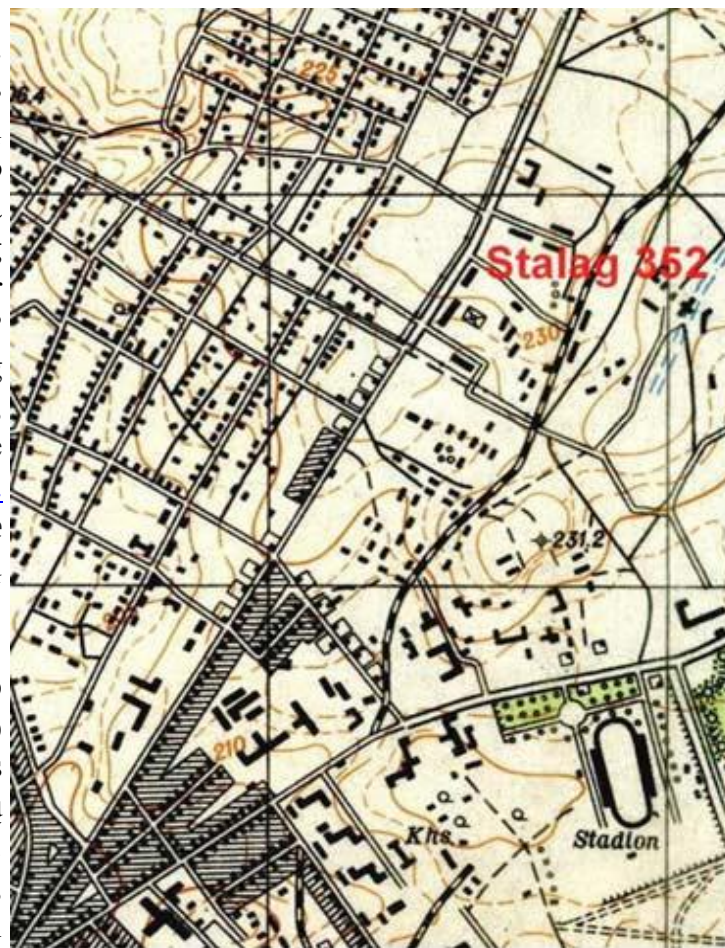
[68 pav.:](#) vokiškos Liufwafe-s aeronuotraukos 1941-1944 m. m. nuo Puškino kareivinių iki Čeliuskinkiečių parko. Galima [VISA pamatyti.](#)

Keista, kad Štalag-o 352 teritorija ne pilnai aptverta. Todėl, galima manyti, kad ir ne avionuotraukos dėka šis sudarytas žemėlapis, kuriame ir geležinkelis siauruko į gretimai Slepnios-Podbolotnoje bei toliau už Kuropatų (tada to vietovardžio nebuvo) ir Drozdų durpynus, Neaiški ir vientisa juoda linija, kuri turėtų reikšti keliukus, bet kažkodėl jų daug nesimato minėtoje avionuotraukoje. Todėl gali būti ir aptvėrimus vaizduojančios tos vientisos linijos?

Puškino kareivinių vietoje, kur raudonas užrašas „Stalag 352“, įstrižainėmis perbraukta aikštelė, į pašto voką panaši, rodo KAREIVIŲ-BELAISVIŲ LAIDOJIMO VIETĄ. Toje vietoje po karo sovietai pastatė [paminklą](#), kurį [aprašė O. Usačiovas, pateikdamas labai daug svarbių pagrindų](#) apie belaisvių stovyklų sudarymą bei nereikalingų žmonių naikinimą.

Dėl apsimetusių sovietiniais patriotais, taip vadinamais „лжепатриот“-ais, kuriuos pavadino kraštotyrininkas Olegas Usačiovas, susidarė baltos dėmės Parodos belaisvių stovyklos istorijoje, ypač, karių kapų apskaitos klausimu. Jis cituoja 1944 m. Minsko gyventoją A. Budanovo parodymus, kad šalia prieškarinio Parodos, pastatė, skirtame Baltarusijos karinės apygardos štabui, kuris statėsi prieš karą, buvo įkurta belaisvių stovykla „rusų“ kariams.

(Atkreipiu dėmesį, jog liudininkas ne pasakė, kad sovietų kariams). Pradėdamas savo [I-ąją dalį apie Parodos belaisvių stovyklą](#), O. Usačiovas 2013 metais buvo parašęs taip:

Puschkin-Kaserne. Stalag 352
Пушкинские казармы. Шталаг 352

69 pav.: žymiai tikslesnis topografinio tipo vokiškas jau ne planas, o žemėlapis su visomis koordinatėmis ir reljefu.

„Netgi įkurtame NKVD-KGB veteranams muziejuje, Minsko ir Minsko srities valstybės saugumo direktorato pastate, jie neteikia informacijos apie prieškarinę NKVD vardo 3 metų mokyklą. Frunze (Vankovičiaus užmiesčio dvaras Slepiankos miške), apie jame esantį SD (P.S.: vok.: „Sicherheitsdienst“ - mano pastaba) regioninį skyrių, apie masines baltarusių gyventojų kapus Slepiankos miške (netoli buvusios Canavos vasarnamio, kurį neseniai sunaikino galing statybinė technika), apie masines 20-30-ųjų kapų Čeliuskinkiečių parke, apie siaurojo geležinkelio, nutiesto prieš karą, šalia Canavos vasarvietės ...“

Apie pastarąjį man būtina atskirai įterpti, nes ką paminėtas pokaryje paskirtasis NKVD pirmininkas Lavrentijus Canava; taip vadinamas „Baltarusijos Berija“ Slepiankos miške iškrėtė, viskas dabar paišosi ir dėl Ukrainoje karo priežasčių, ir dėl II-ojo pasaulinio karo ... [idinti](#).

68pav.: prie vokiečių Lenino paminklo Minske likimo vaizdų koliažas, kurį STUDIJAVIMUI galima [ženkliai pasid](#)

Dabar jau nedrįščiau ten važiuoti, nes už tyrinėjimus gali mane suimti.

69 pav.: Šalia Raudonoji bažnyčia su pamaldomis yra šiokia tokia atsvara ir viltis ... , kurią galima [pasididinti](#).

no kariai, kartu ėjo vokiečiai ir vietos policininkai. Ltn. J. Kristaponis šaudymui buvo paskyres 2-osios Kp 1-ąjį būrį, tačiau dauguma kareivių šaudyti atsisakė. Tada pa siūlyta šaudyti savanoriams – atsirado apie 30 žmonių. Jie buvo surinkti iš kitų būrų. Kiti apie 150 asmenų buvo suvaryti į vagonus ir išvežti į Minską²⁰⁶. J. Rutkanskis duomenys leidžia teigti, kad 1941 m. rudenį lietuvių bataliono kariai galėjo suimti apie 100 žydų ir apie 50 baltarusių. Taigi per dvi naikinimo akcijas Borisovo mieste lietuvių policijos batalionas sunaikino apie 1,1 tūkst. žydų ir apie 50 baltarusių. J. Rutkaskas mini, kad dar iki akcijos prieš partizanus Borisovo mieste dalyvavo akcija prieš vokiečių kariuomenės užnugaryje likusius sovietų karius. Jis nenurodo šios apytikslių akcijos datos. Kariai važiavo per Borisovo miestą, akcija vyko už Borisovo maždaug 200 km atstumu (atoriaus nuomone, jis nurodo per didelį atstumą). Buvo suimta 500-700 sovietų karių, tarp jų 1 generolas, 1 kapitonas ir 1 leitenantas²⁰⁷.

laipsnius (10 viršilų, 28 puskarininkiai, 116 jaunesniųjų puskarininkių, 52 granatierių, 161 eilinis, 79 jaunesnieji kareiviai). 26 kariai turėjo karininko laipsnius (1 majoras, 4 kapitonai, 11 leitenantų, 10 jaunesniųjų leitenantų)²⁰. Bataliono karininkų etatą 1941 m. rugpjūčio 26 d. dar nebuvo nusistovėję, toliau vyko karininkų priėmimo atleidimas, skyrimas į kitas pareigas.

Vokiečių kariuomenės vadui Ostlande W. Brämeriui buvo pavaldi vokiečių 707-oji pėstininkų divizija, kuri 1941 m. rudenį buvo dislokuota Minske ir jo apylinkėse atsakinga už regiono – vakarinės Baltarusijos dalies – saugumą. Divizijai vadovavo gen. mjr. Gustavas Freiherris von Mauchenheimas (jis dar buvo vadinamas vokiečių Bechtolsheimu). Jo žinioje buvo du pulkai – 747-asis ir 727-asis. Pulkas sudarė 24 kuopos ir keli pagalbiniai būriai²¹. W. Brämeris 1941 m. rugsėjo 14 d. kviopė Ostlando reicho komisariato komisarą Heinrichą Lohsę, Ostlando ir Šiaurės Baltarusijos SS ir policijos vadą Hansą Prützmanną, reikalaudamas greičiau pamažinti SS ir policijos pajėgas dėl partizanų keliamos grėsmės²². Tuoj po to Ostlando reicho komisariato tvarkos policijos vadas policijos gen. mjr. Georgas Jedicke išsiuntė į Baltarusiją vokiečių 11-ąją rezervinės policijos batalioną, vadovaujamą mjr. F. Lechthalerio. H. Prützmannas batalionui davė užduotį kovoti su partizanais Minsko, Borisovo ir Slucko zonoje, „padaryti nekenksmingus“ žydus, palaikančius ryšius su partizanais. Kauno komendantūra, remdamasi mjr. F. Lechthalerio 1941 m. spalio 3 d. nurodymu, spalio 4 d. įsakė 2-ojo PPT bataliono vadui mjr. A. Impulevičiui kartu su bataliono ? spalio 6 d. 5 val. išvykti į Minsko, Borisovo, Slucko sritis, kur batalionas turės užimti užfrontės teritoriją – naikinti bolševikų kariuomenės liekanas ir bolševikų partizanų. Nuo išvykimo momento 2-asis PPT batalionas turėjo pereiti tiesioginę mjr. F. Lechthalerio žinion ir vykdyti visus jo įsakymus²⁴. Istorikas A. Bubnys teigia, kad 1941 m. spalio 6 d. 2-ojo PPT batalionas, kuriame buvo 23 karininkai ir 464 puskarininkiai bei eiliniai, išvyko į Minską, Kaune liko 41 bataliono karys²⁵. Šiuos duomenis reiktų patikslinti. 1941 m. spalio 6 ir 8 d. įsakymų 2-ajam PPT batalionui analizei rodo, kad spalio 6 ir 8 d. į Baltarusiją išvyko 462 bataliono kariai, turintys puskarininkio ir kareivio laipsnius. Į Baltarusiją vyko 1-osios Kp 139 kariai, 2-osios Kp – 160, 3-osios Kp – 140 karių ir 23 bataliono štabo kariai su komandiruotais į štabą ūkio komandos kariais. Spalio 6 d. į Baltarusiją išvyko 15 bataliono štabo ir į štabą komandiruotų ūkio komandos karių, 1-osios Kp – 139, 2-osios Kp – 71, 3-osios Kp – 27 kariai, iš viso 252 kariai. Spalio 8 d. išvyko 8 bataliono štabo ir į štabą komandiruoti ūkio komandos kariai, 2-osios Kp – 89, 3-osios Kp – 113 karių, iš viso 210 karių. Minimi duomenys, įskaitant bataliono vadą, į Baltarusiją turėjo išvykti 24 kariai, turintys karininko laipsnius. Tačiau 1-osios Kp 2-ojo būrio vadas jaun. lt. Jonas Stankaitis į Minską išvyko tik 1941 m. gruodžio mėn. Tad spalio 6 ir 8 d. išvyko 23 karininkai. Iš viso išvyko 485 kariai, turintys karininko, puskarininkio, kareivio laipsnius. Įsakymų analizei pat rodo, kad į Minską neišvyko 41 bataliono karys²⁶.

Minske lietuvių bataliono kariai apsistojo Červenės gatvėje buvusiose artilerijos kareivinėse²⁷. Vokiečių 11-ojo rezervinės policijos bataliono 1941 m. spalio 21 d. apy-

